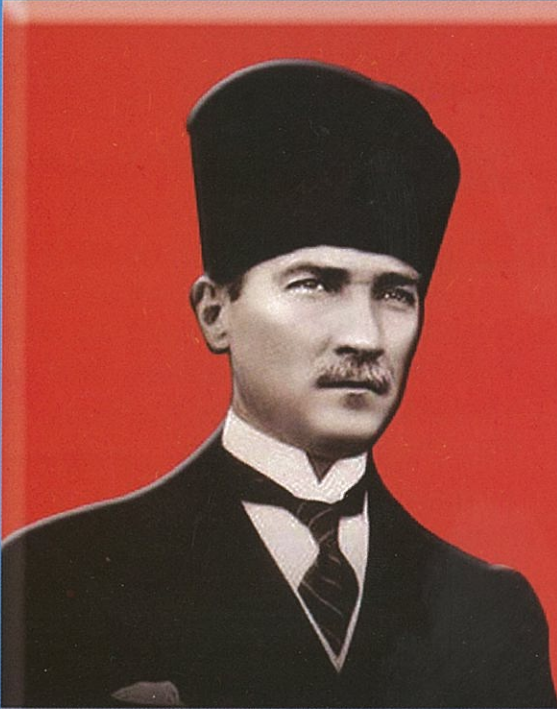

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

**30 Ağustos
Zafer
Bayramınız
Kutlu Olsun**

Çift Yönlü Yol Yapılırsa Virajlardan

Kurtulacağız

Köprü Yapılırsa Feribottan

e-mail: ankaraagindernek@gmail.com
web sitemiz: <http://ankaraagindernegi.org>

TEMMUZ-AĞUSTOS 2012

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Yayınıdır
Temmuz-Ağustos 2012 Yıl:26 Sayı: 247-248
Baskı Tarihi: 28/09/2012

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Sahibi
Ahmet ÇETİN

Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mustafa Kamil ATEŞ

Yazı Kurulu
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU-Samet'in AKBAŞ-Alper BİLGİN
Ahmet DEMİRKOL-Mehmet UĞUR
İletişim: **Ömer ÖZTÜRK**

Yönetim Merkezi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel: 0 312 426 75 90 Faks: 0 312 354 78 38
e-mail: ankaraagindernek@gmail.com
web adresimiz: http://ankaraagindernegi.org

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesi
IBAN No: TR59 0001 0004 7139 7751 6850 02
Hesap No: 39775168-5002-0471
Yenişehir-ANKARA

İzin alınarak alıntı yapılabilir.
Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.
Dergide yazının yayımlanması yazarın görüşünün
paylaşıldığı anlamına gelmez.
Yazılardaki fikirler yazarlarına aittir.

Yayın Türü: Yerel Süreli Yayın

Grafik-Tasarım
Banu KAHRAMAN
0 554 918 37 47

Baskı
HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANKARA
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri
Ağın - **Suat UYANIK** • İstanbul - **Ahmet SAMUR**
İzmir - **Akın ERGÜL** • Malatya - **Sait YALÇIN**

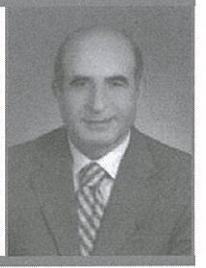
Kapak Fotoğrafı
Miraç ÖZMEN

İÇİNDEKİLER

Elazığ'ın En Gelişmiş İlçesi	3-4
Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR	
Nihat ASYALI'yı Anarken	5-6
Mustafa Yılmaz ONAY	
İçimizden Biri (Tanyol GENÇOSMAN) ..	7-9
M. Kamil ATEŞ	
Vatan Namus'tu (Şiir)	9
Mustafa SELÇUK	
Yaşanmış Hikayeler "Finco"	10-12
Ahmet SAMUR	
Ağın'da Bahar (Şiir)	12
İsmail BEYDEMİR	
Anılardaki İzler	13-16
Ş. Necmi ÖZEN	
Yar (Şiir)	16
Mustafa YORULMAZ	
17 Nisan 1940'da Kurulan Köy Enstitüleri	17-18
Hasan Güner GÜLER	
İzmir'de Ağın'ı Yaşadık ve Yaşattık	19
Hasan KARATAŞ	
Güneşin Doğuşunu Venköyü'nden İzlemek	20
Mustafa AKBAŞ	
Ben Öğretmenim	21
Hadi ÖNAL	
Alo 182	22-23
Derleme	
Ağın Dergisi ve Ağınlılar	24
Ahmet DEMİRKOL	
Yusuf'un Hikayesi	25-27
Selçuk AYBEK	
Kısa... Kısa... Kısa... Haberler	28
Doğumlar	29
Evlenenler	30
Vefat Edenler	31

Elazığ'ın En Gelişmiş İlçesi Ağın

Dr. Ahmet Nihat DÜNDAR

Kirpi yavrusunu PAMUĞUM diye severmiş, batan, oklu tüyleri olduğu halde... Kuzgun'a da yavrusu kuğu gibi gözükürmüş... Anneler, babalar, çocuklarına göre en iyi anne, baba... Çocuklar da annelerine, babalarına göre en iyi çocuk...

Emniyet Genel Müdürlüğü'nde Daire Başkanı olarak görev yaptığım dönemde şoförlüğümü yapan bir polis memurumuz rahatsızlandığı için doktora muayene ettirmek üzere 6 yaşındaki çocuğunu daireye getirmiş. Çocukları severim. Odama çağırdım, kendisine kantinden içecek ve yiyecek aldardım, aramız iyi... Konuşuyoruz... 6 yaşındaki İsmail, önce odada merak ettiği her şeyi sordu, bilgisayar, telsiz ve telefonlarla ilgilendi, sonra döner koltuğa oturdu ve konuştu:

- Güreş tutar mısın?
- Tutarım dedim.
- Babam seni yener değil mi? dedi. Babası zayıf ve çelimsizdi ama düşündüm.
- Yener. dedim.
- Bu odadakilerden babama da verirler mi...
- Babam da senin gibi müdür olur değil mi? dedi. Düşündüm
- çalışırsa olur. dedim sevindi. Evet o onun babası. Baba en güçlü, en çalışkan, en çok bilen...

Bunları niye anlattım, yazımızın başlığından dolayı... Bazılarının gülümseyerek "eh bir Ağın'lıdan da bu beklenir" dediğini duyar gibi oluyorum. Evet AĞIN bizim doğduğumuz

yer... Geçmişimiz... Ama yazılarımızı duygularımızla yazmayız, 64 yıllık çizgimizi de bozurmaz... Biz araştırma ve incelemelerimizi "bilimsellik" temeline ve verilerine dayandırmak zorundayız. Bu başlığı da onun için attık.

2011 yılında yapılan İllerin Sosyo -Ekonomik Gelişmişlik sıralamasında ELAZIĞ 39. sırada yerini almış durumda. İstanbul, Ankara ve İzmir ilk üç sırayı paylaşırken GAKKOŞ'ların diyarı ilimiz ELAZIĞ 39. ncu sırada... Kuşkusuz bu sıra diğer illerle mukayese edildiğinde (Örneğin bu sıralamada Malatya 42, Afyon 43, Hatay 46, Kastamonu 47, Kahramanmaraş 60, Van 75, Muş 81. nci sırada yer almaktadır) iyi ama kanımca yeterli değil...

Türkiye'de İlçelerin Gelişmişlik Sıralaması ile ilgili ilk bilimsel araştırma da Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarlığı tarafından değişik tarihlerde yapılmış ve sonuçları 23.9.2003 tarihinde yayınlanmıştır. Araştırma sonuçlarına göre TÜRKİYE'de o tarihte toplam 872 ilçe bulunmakta, AĞIN ilçesi gelişmişlik sırası olarak toplam 872 ilçe içinde 276 sırada bulunmaktadır. AĞIN'ın gelişmişlik endeksi 0,062256, gelişmişlik grubu 3 dür. Gelişmişlik grubu 1 olan ilçeler içerisinde Aydın Kuşadası, İzmir Çeşme, Muğla Bodrum, gelişmişlik grubu 2 olan ilçeler arasında ise Edirne Keşan, İzmir Kemalpaşa gibi ilçeler bulunmaktadır.

İlçelerin bağlı oldukları il içindeki gelişmişlik sıralamasında ise AĞIN ilk sıradadır.

1.AĞIN	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 233), (Vikipedi Ansiklopedisinde bu sıra 276 olarak gösterilmektedir)
2.Keban	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 323)
3.Kovancılar	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 429)
4.Karakoçan	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 599)
5.Maden	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 615)
6.Alacakaya	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 626)
7.Sivrice	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 687)
8.Baskil	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 691)
9.Palu	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 757)
10.Arıcak	(Türkiye ilçeleri arasındaki sırası 831) şeklindedir.

AĞIN hakkındaki bu değerlendirmeler aşağıdaki SOSYO- EKONOMİK GÖSTERGELER ölçü alınmak suretiyle yapılmaktadır.

<u>Türkiye Genelinde</u>	<u>Ölçüt</u>	<u>İlçe Sıralamasındaki Yeri</u>
1.Nüfus	5246	858
2.Şehirleşme Oranı	% 68.43	103
3.Toplam Nüfus Artış Hızı(Binde)	15.67	244
4.Nüfus Yoğunluğu	38	538
5.Nüfus bağımlılık	% 53.35	584
6.Ortalama Hane Halkı Büyüklüğü	4.16	642
7.Tarım Sektöründe Çalışanlar	% 65.49	605
8.Sanayi Sektöründe çalışanlar	% 4.50	390
9.Hizmet Sektöründe çalışanlar	% 30.02	206
10.İşsizlik Oranı	12.15	80
11.Okur Yazar Oranı	87.01	330
12.Bebek Ölüm Oranı	18.18	840
13.Fert Başına Gen. Bütçe Geliri	22.205	58

Bu konuya sonraki yazılarımızda da değineceğiz. Sağlıklı kalın

“AĞIN da NE YETİŞİR?” diye soranlara “AĞIN da ADAM YETİŞİR” diye cevap veren büyük-lerimizi mahcup etmemek, OKUMAK OKUTMAK için YARDIM ET

EĞİTİM ve ÖĞRETİM KREDİSİ İÇİN BAĞIŞ YAPILABİLECEK HESAP NUMARALARI:

ZİİRAAT BANKASI AĞIN ŞUBESİ Hesap No: 39775168-5004

ZİRAAT BANKASI ANKARA YUKARIAYRANCI ŞUBESİ Hesap No: 39775168-5005

Yeri Doldurulmaz

Değerli Yazarımız

Nihat Asyalı'yı Anarken

Mustafa Yılmaz ONAY

Geçen yıl 23 Eylül'de yitirdiğimiz sevgili Nihat, benim en yakın akrabalarımıydı. Aslında benim akranım, onun kardeşi Prof. Dr. Nevzat Asyalı'dır. Nihat, çocukluğumuzda ikimize de ağabey gibiydi. Ama, yaş ilerleyince şimdi, birkaç yıllık farkların kaybolduğunu ve bir yandan hemşeriliğin, akrabalığın, öbür yandan aynı alanda (tiyatro ve edebiyat) çalışıyor ve ürün veriyor olmanın, bizi hem Nihat'la, hem de küçük kardeşi ünlü tiyatro sanatçımız Rüştü Asyalı ile daha çok bir araya getirdiğini fark ediyorum. Gerçekten de, gerek ben 1960'ta İTÜ'yü bitirip Ankara'ya döndüğümde Nihat'ın da kurucuları arasında yer aldığı Sinema Tiyatro Derneği'nde onun G. Boccaccio'dan ("*Dekameron*"daki öykülerden) sahneye uyarladığı komedyada oynarken, gerekse hemen sonra "Tiyatro Sevenler Gençlik Cemiyeti"nde Münip Senyücel'in sahnelediği "*Yanlışlık*"ta (Albert Camus) aynı rolü paylaşırken, Nevzat, ziraat alanında akademik kariyere yönelmiş bulunuyordu. Daha sonra "Ankara Deneme Sahnesi" adını alan aynı kurumda benim sahnelediğim "Savaş Oyunu"nda, henüz çok genç yaşında olan Rüştü ise, o harika sesiyle öne çıkarken, Nihat da oyunculuk, rejisörlük ve daha ziyade yazarlık çalışmalarını yürütmekteydi.

Ardından Rüştü, sanat yaşamını Devlet Konservatuvarı ve Devlet Tiyatroları'nda sürdürdü, Nihat'la ben ise, bir yandan (ben Bayındırlık Bakanlığı'nda, Nihat Danıştay'da) çalışırken, bir yandan da Deneme Sahnesi'nde esas iş edindiğimiz tiyatro çalışmasını zevkle yapıyorduk. Nitekim onun 1965'te Yaşar Kemal'in "*Yer Demir Gök Bakır*" romanını sahneye uyarlayarak kaleme aldığı "Uzun Dere" oyununu ben sahneye koymuştum, kendisi de en önemli rollerden Taşbaş rolünü üstlenmişti ve işte

o oyunla, 1965-66 Nancy Uluslararası Tiyatro Festivali'nde Deneme Sahnesi, büyük ödülü paylaşmıştı. O festivalin güzel öyküsünü sizlere en iyi anlatacak olan dostumuz ise, aynı oyunda önemli karşıt rol "Muhtar"ı başarıyla oynamış bir başka değerli hemşerimiz Nihat İspir'dir.

Daha sonra Nihat'la yolumuz, 1975'te Rüştü ile birlikte kuruluşuna katıldığımız, Ankara Çağdaş Sahne'de yeniden birleşti. Kuruluştaki henüz adı "Oyuncular Birliği" olan tiyatronun şirket müdürlüğünü sevgili hemşerimiz Doğan Sönmez yüklenmiş, rahmetli doktorumuz Vakıf Özkul da hissedarlardan biri olarak unutulmaz çabalarıyla kuruluşu paylaşmıştı. İşte Nihat, o tiyatrodaki giderek bizim "yazarımız" olmuştu. Sevgili eşi Süheyla da her zaman olduğu bu işinde ona hem moral yönünden, hem de örneğin el yazısı ile yazdığı metinleri makineye çekerek fiilen destek oluyordu sağ olsun. İkinci yıl (1975-76) Nazım Hikmet'in "*Yusuf ile Menofis*" oyununun yanında, ünlü Tofaş grevini konu alan "*Grev*" oyununu, güzel oyuncumuz rahmetli Yusuf Dağüstün'ün de katılımı ile Nihat Asyalı kaleme almıştı. Sonra da üçüncü yıl, Galdkov'un aynı adlı romanından "*Çimento*"yu, enfes bir metinle sahneye uyarlamıştı (yıllar geçti ama örneğin o oyunda şarkısını yaptığımız "*Akıp gidiyor zaman*" şiiri hâlâ dilimdedir).

Derken faşist 12 Eylül cuntası geldi, pek çok gelişmeyi ve pek çok birlikteliği paramparça etti. Nihat'la arada buluştuğumuzda şiirlerini dinliyordum, bence birçok "şair"inkinden daha çok "şiiri" olan o eserlerini yayınlamayı nedense hiç istemedi.

Sonra 1980'li yılların sonunda Nihat'ın Nazım Hikmet üstüne yazdığı "*Yanar Elleri*"ni, Devlet Tiyatroları Vakfı'nın yapımçılığında ve Ankara Devlet

Tiyatrosu oyuncularının gönüllü katılımıyla Nazım rolünde de bizzat Rüştü olmak üzere sahneleme onuru bana verildiğinde Nihat'la yolumuz bir kez daha birleşmişti. Artık sonunda Devlet Tiyatroları'nın Ankara Şinasi Sahnesi olmuş olan Çağdaş Sahne salonundaki o bir kerelik muhteşem gösteri hâlâ gözlerimin önündendir.

Ama o yıllar ben İstanbul'a nakletmişim, Nihat Ankara'daydı, birbirimizi ancak ben Ankara'ya gittiğimde görebilir olmuştuk. Gerçi onun giderek daha verimli hale gelen değerli kaleminden çıkan eserlerin birbiri ardına Devlet Tiyatroları'nda sahnelendiğini duyup seviniyordum, ama arada geçirdiği kalp rahatsızlığı gibi sağlık sorunlarını duyunca da kaygılanıyordum. Derken yaş ilerledikçe benim de başıma bu ilerleyici Parkinson türü olan PSP hastalığı gelip, hareketliliğim ister istemez azalınca, pek görüşemez olmuştuk ki, bir akşam Nihat'ın ölüm haberini duydum. İnanmak istemedim, hatta inanmadım da! Ankara'daki dostları aradığımda, maalesef acı haberi doğruladılar, ama hastalığım nedeniyle bana bildirmemişler, olayın

üstünden günler geçmişti. Yani ayaklarımdaki bu menhus hastalık yüzünden o güzel, o çok değerli hemşerimin ve meslektaşımın son yolculuğuna uğurlanışında bulunamamıştım. Ama belki iyi de olmuştu, çünkü onu yitirdiğimize hâlâ inanmaya biliyorum ben.

Hiç unutmam, rahmetli İmam Dayı'nın cenaze törenine Nihat'la birlikte katılmışık ve ölümün kesin işareti olan o tabutun omuzlarda götürülüşüne tanık olmuştum. İşte Nihat'ta buna tanık olmaktan beni Ankara'daki dostlar kurtarmıştı yani bu sinir bozucu hastalığım bir orada işe yaramış gibi oluyordu. "Gibi" diyorum, çünkü böyle yararlılık olmaz olsun kuşkusuz.

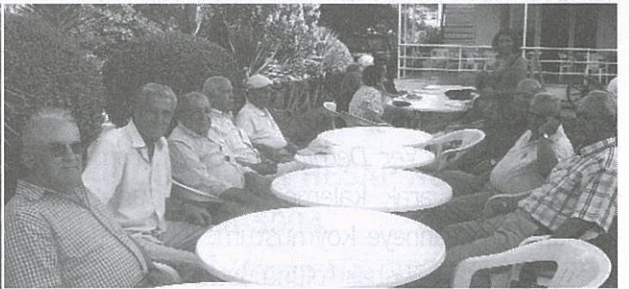
Evet, inanalım, inanmayalım, Nihat Asyalı'mız yok artık, ama işte yazdıklarıyla, güzel eserleriyle var. Evet, belki en verimli yıllarında yitirdik, yani artık yeni eserler alamayacağız kendisinden, ama mevcut yaratılarını yeniden yeniden değerlendirerek yaşatmak elimizde. Işıklar içinde yatsın, ruhu şadolsun!

Ankara Ağın Kültür ve Derneğinin Bayramlaşması

Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğinde Bayramlaşma Töreni Hoşdere caddesindeki dernek merkezinde yapıldı. Hemşerilerimizin büyük bir çoğunluğunun tatilde olması nedeniyle katılımın az olduğu bu bayramlaşmada dostlar bir arada bu güzel günü kutladılar.

Kuşadası Davutlar'daki Hemşerilerimizin Bayramlaşması

Kuşadası Davutlar tatil yöresinde yazlığı bulunan Ağın'lı hemşerilerimiz bayram gibi özel günlerde kendi aralarında yapmış oldukları organizasyonla bir araya gelmektedirler. 2012 Ağustos ayına denk gelen Ramazan Bayram'ında bayramlaşma töreni düzenleyerek, hasret gidermişlerdir.

İçimizden Biri

Mustafa Kamil ATEŞ

**MUSTAFA KAMİL ATEŞ'İN
TANYOL GENÇOSMAN
İle yaptığı sohbet.**

Değerli hemşerilerimiz derginin yeni yayın döneminde 'İÇİMİZDEN BİRİ' isimli bölümünde Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneğinin kuruluşuna katılmış, dernek çalışmalarına maddi, manevi katkıda bulunmuş, üyelerimizden yaş durumu göz önüne alınarak sizlere tanıtmaya çalışmaktayız. Böylece insanlarımızı bir dergi sayfası ile tarihe not düşürdüğümüze inanıyoruz. Bu bölüm içerisinde ilçemize yatırım yapan, istihdam yaratan iş adamlarımızı da tanıtmak, bizim için görev olmaktadır.

Bu sayımızda Ağın Deri Fabrikasını satın alarak, Ağın ekonomisine önemli katkı yaratması ve 42 kişiye iş olanağı sağlamasından dolayı hemşerimiz Tanyol GENÇOSMAN bir söyleşi yapmak istiyorum

K. ATEŞ: Sayın Tanyol GENÇOSMAN yukarıda açıkladığımız gibi sizi Ağın İlçesine yapmış olduğunuz katkılardan dolayı özellikle sizi tanımayanlar için, ailenizi tanıtır mısınız?

T. GENÇOSMAN: Ağın Tataragaşı mahallesinden babam Hayri Gençosman, annem ise Öğrendik (Granni) Köyünden Türkan Özer'dir. Amcam Cevdet Gençosman, Halam ise Behice'dir. Ailemin tek çocuğu olarak 1958 yılında dünyaya geldim.

K. ATEŞ: Çocukluk, gençlik dönemleri ve eğitim yılları nasıl gerçekleşti?

T. GENÇOSMAN: Çocukluk yıllarımın bir kısmı ve ilköğretim yıllarım annemin köyü olan Öğrendik Köy'ünde geçti. İlkokulu 1970 yılında bitirdim. Ortaokulu Sivas Öğretmen okulunda tamamladım. Bu yıllarda İstanbul'a taşınmamızdan dolayı, liseyi İstanbul Paşabahçe Ferit İnal Lisesinde okudum. 1977 yılında liseden mezun oldum. Üniversite sınavlarına katıldım. Sanata olan ilgimden dolayı İstanbul Fikir tepe Eğitim Enstitüsü'nün Resim Bölümünün yetenek sınavlarını kazandım. O yıllarda gelişen bazı olumsuzluklardan dolayı eğitimi devam ettiremedim. 1977-78 Öğretim yılında 1. sınıfta iken üniversite öğrenimine son verdim. Böylece eğitim ve öğretim yaşamı tamamlanmış oldu.

K. ATEŞ: 20 Yaşına gelmiş oldunuz, öğrencilik yılları da bitti. Bu durumda askerlik dönemi gelmiş oluyor. Sonrası da iş yaşamı olacaktır. Bu zor dönemler nasıl, nerede başladı, iş yaşamı nasıl gerçekleşti?

T. GENÇOSMAN: Artık askerlik önündeki engel kalkmış oldu. Öğrenim yaşamı sonlandı, artık iş yaşamına başlayabilmem için önümdeki en önemli engel olan askerliği tamamlamam için 1980 yılında Samsun Sıhhiye acemi birliğinde askerliğe başladım. 1982 yılında terhis oldum. Aynı yıl İstanbul Kapalı Çarşısında Kuyumcu Ezel Dinçer'in yanında işe başladım. Bu mesleği öğrenmemde büyük katkısı olan ustam, yardımsever, bende çok emeği bulunan bu insanı saygı ve minnetle anmak istiyorum. 1986 yılında mesleği öğrenmiş, bir kişi olarak İstanbul Beykoz'da kendi kuyumcu dükkanını açmaya kara verdim. Bu mesleği 1994 yılına kadar burada sürdürdüm. Bu yıl Ağın Deri Fabrikası icra yolu ile alacaklı kurumlar tarafından satışa çıkarılmıştı.

K. ATEŞ: Ağın Deri Fabrikasının satışa çıkması, sizin yaşamınızı, iş hayatınızı değiştirmenizde önemli bir yol ayrımını getirmişe benziyor. Bu olaylar nasıl gelişti? Fabrikanın Ağın ekonomisine katkısı, çalışan işçi sayısı ne kadar?

T. GENÇOSMAN: 1994 Yılında Ağın Deri Fabrikası çeşitli nedenlerden dolayı çalışamaz duruma düşmüş, bankalara (İş bankası, Etibank, Ziraat Bankası) ve çeşitli kurumlara olan borçlarını ödeyemez konumuna gelmesi nedeniyle icra yolu ile satışa çıkarıldı. İhaleye katılarak fabrikayı satın aldım. İlk birkaç yıl fabrikada bulunan makinaları kullanarak üretimi sürdürdüm. Farklı bir iş kolunda, çalışmanın zorluklarını bilerek, azimle yılmadan üretimi sürdürdüm. Fakat yeni teknoloji ile üretim yapmak, kaliteli ürünler üretmek gerek-mektedir. Bunun için Dünya Bankası, çeşitli teşvikler yardımı ile fabrikadaki tüm makinaları yeniledim. Artık istediğim kalitede, istenilen standartlarda keçi derisini, işleyerek ayakkabı derisi üretmeye başladım. Fabrikamıza gelen ham keçi derisi işlenerek, renk ve istenilen kalitede ayakkabı yapımında kullanılan mamul deri haline getirip, yurt içinde pazarlamasını yapıyoruz. Fabrikada tam gün sigortalı olarak 42 tane işçi çalışmaktadır. Bu

işçilere aylık olarak yapılan ödeme miktarı 35.000 TL. dolayındadır. Bu ödeme Ağın ekonomisine katkı sağlamaktadır. Sadece aylık olarak kullandığım elektriğin ödentisi 4.000-7.000 TL. olmaktadır. Bu işçiler ailesi ile Ağın nüfusuna en az 100 kişinin katılması demektir. Fabrikanın yıllık cirosu 4.000.000 TL. bulmaktadır. Sigorta pirimler, maliye kazandırılan gelir vergisi, çeşitli, hizmet alımları, ham deri ve işlenmiş derinin taşınması Ağın ekonomisine yapılan katkılardır. Köprü ilçemiz için ve fabrikamız içinde maliyet ve zaman kaybı yaratmaktadır. Köprünün bir an önce hizmete girmesi bizim içinde önemli olmaktadır. Ayrıca fabrika nedeni ile özel kargo şirketleri ilçemize haftanın üç günü hizmet vermekte olması, Ağın için önemlidir. Fabrikanın çalışması ilçemiz için çok önemlidir.

K. ATEŞ: Ağın Deri Fabrikasının ilçemiz için önemini daha ayrıntılı olarak öğrenmiş oluyoruz. Bu çalışmalarınızla, ekonomiye, nüfusa katkılarınızdan dolayı, teşekkür eder sağlıklı, başarılı, bol kazançlı nice yıllar dileriz. Konuyu biraz değiştirelim. Askerlik borcunu ödemiş, kuyumculuk gibi bir mesleği kazanmış oluyoruz. Yuva kurma zamanı geldi. Evlenme, arkasından çocuklar anlatır mısınız?

T. GENÇOSMAN: İstanbul'da kuyumculuk yaptığım yıllarda aslen Malatya'lı olan Filiz Hanım-la evlendim. Bu evlilikten 4 tane çocuğum oldu. Çocuklarım büyükten küçüğe doğru, Gözde bu yıl liseyi bitirdi. Üniversite sınavlarına katıldı. Sonuçları bekliyoruz. Oğlum Uğur lisede okumaktadır. Kızım Özge ise ilköğretim okulunda, en küçük kızım ise 5 yaşındadır. Eşim ve çocuklar İstanbul'da yaşamaktadırlar.

K. ATEŞ: Çocuklarınız, eşinizle nice sağlıklı mutlu günler geçirmenizi dilerim. Son zamanlarda Ağın gündeminde 3B yani Bağcılık, Badem ve Bal kavramları girdi. Bu projeler için neler söylemek istersiniz?

T. GENÇOSMAN: 3B projeleri ve benzeri

Ağına ekonomik katkı sağlayacak, isdihtam yaratacak tüm projeleri destelemekteyim. Özellikle bağcılıkta Öküzgözü üzümü bol güneş isteyen bir üründür. Bol güneş ise bizim bölgede bolca bulunmaktadır. Şarap yapımında öküzgözü üzümünün önemi çok büyüktür. Bu avantajın kullanılması gerektiğine inanıyorum. Ayrıca Ağın'a özgü olan 'Ağın Leblebisinin' de ele alınması, el ile üretilmesi teşvik edilmelidir. Türkiye'nin pek çok yöresindeki kuruyemişçilerin vitrinlerinde **Ağın Leblebisi** bulunmaktadır.

K. ATEŞ: Ağın ilçe merkezinde yaşayan bir kişi olarak Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği, yayınlamış olduğu Ağın Düşün ve Sanat dergisi için düşüncelerinizi öğrenmek istiyorum.

T. GENÇOSMAN: Dernek çalışmalarının, dergi çıkarmanın ne kadar zor, emek ve özveri gerektiğini çok iyi biliyorum. Özellikle dergi hemşerilerimiz arasındaki diyalogun sürmesini, fikirlerin, duygu ve düşüncelerin paylaşılması açısından çok önemli olduğuna inanıyorum. Emeği geçenlere çok teşekkür ederim. Çalışmaların devam etmesini istiyorum. Dernek yönetimine başarılar diliyorum.

K. ATEŞ: Ağın gönül vermiş, Ağın'ın kalkınması için çaba harcayan bir kişi olarak, hemşerilerimize söylemek istediğiniz son sözlerinizi alabilir miyim?

T. GENÇOSMAN: Tüm Ağın'lı hemşerilerime sesleniyorum. Ağın topraklarını terk etmeyin, buraları unutmayın. Senede bir hafta da olsa Ağın'a uğrayın, eşinizi, çocuklarınızı bu topraklara getirin. Memleketlerini tanısın, sevsinler. Bu bizim atalarımıza, rahmetli anne ve babalarımıza olan borcumuz olduğunu düşünüyorum. Elinde kamu olanakları olanlar, özel sektör veya kişisel olanakları olanların bu toprakların kalkınması için katkıları olması gerektiğini düşünüyorum. Oto yollarımızın (yapımına başladı) kesintiye uğramadan tamamlanması, köprünün de hızla gerekli malzemelerin yol yapımı bitinceye kadar tamamlanması ve en kısa zamanda da imalatın bitmesini bekliyoruz. Bu hizmetleri hak ettiğimizi düşünüyorum. Tüm insanlarımıza selam ve saygılarımı sunuyorum.

K. ATEŞ: Ben de Ankara Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği ve dergisi adına yapmış olduğumuz bu söyleşi için teşekkür ederim. Size sağlıklı, mutlu bol kazançlı günler dilerim.

VATAN NAMUSTU

Özgürlük sudur, havadır, aştır
İnsan ancak, bağımsızsa özgürdür.
Umut dağın ardında olsa bile
Gene anacak, umut zafer getirir.

Ülkesi olmayan millet gelişmez
Böyle milletin kaderi değişmez
Bolluk ancak rüyadır darı ambarında,
Bu darıyı ömür boyu yesen bitmez.

Bağımsızlık zafer kazanmadan olmaz
Akmayan çeşmeden hiç testi dolmaz.
Gelişmek için çok çalışmak gerek
Çünkü bu güzel ülke, dünyada bulunmaz.

Mustafa SELÇUK

İki müfettiş, teftişlerini bitirmişlerdi. Her geldiklerinde kesilip, pişirilen tavukları da mideye indirince, en yakın köyde çalışan öğretmenler hakkında bilgi istediler sultan sofrasını (!) hazırlayan öğretmenden.

Farho köyünü, köyün öğretmenlerini teftiş edeceklerdi, iki ilköğretim müfettişi. Farho köyü... Eski adı bu... Elazığ ili, Karakoçan ilçesi, İsabey bucağının Farho köyü... Türkçe bileni, o zaman olmayan...

Müfettişlerin karnını doyuran öğretmen:

- Efendim bu yıl yeni geldiler. Karı koca Ağın'lı iki öğretmenler...

Öğretmen sözünü bitirmeden, Zülfükar Bey, heyecanla:

- Hangisi sabahçı, hangisi öğlenci?

- Hanımı sabahçı, bey, öğlenci efendim, diye cevapladı.

Müfettiş, arkadaşına:

- Sen git; ben öğleden sonra gelirim dedi dişlerini sıkarak.

Arkadaşı erkenden yola koyuldu, sabahçı öğretmenin ilk dersine yetişmek için.

Müfettiş, öğleden sonra ilk derse, Farho köyündeki Ağın'lı öğretmenin ilk dersine yetişmek için yürürken, kendi kendine söyleniyordu.

- Bekle beni Ağın'lı, az bekle!.. Daha evvel başka bir Ağın'lıdan yediğim şamarın acısını çıkarma zamanı geldi şimdi. Tahkikat açacak bir sebep yaratmazsam, bir Ağın'lıdan ahdımı almazsam namerdim!..

Adımlarını daha sık atıyor, soluk soluğa

homurdanarak yürüyordu Farho'ya doğru... Neler yapacağını tasarlıyordu bir bir...

Farho Köyünde, öğretmen, mevcut yoklamasını yapmış, deftere işliyordu. Sınıfın kapısı büyük bir gürültüyle açılarak duvara çarptı. Tekmeyle kapıyı açar açmaz, müfettiş:

- Hoca!.. İşte seni sınıfta otururken yakaladım! İnkâr edemezsin!..

Öğretmen ve çocuklar neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Öğretmenin açıklamasına fırsat bırakmadan:

- Ben müfettişim, hiç inkâr etme hoca, ders yapmıyor, daha ilk derste keyif çatıyorsun. Yazık günah değil mi bu çocuklara, utan utan!..

Hoca utanmıştı gerçekten. Bir eğitimcinin, bir eğitimciye yaptığı davranıştan utanmıştı. Çocuklardan utanmıştı...

- Kaçınıcı sınıf bunlar hoca kaçınıcı sınıf?

- Efendim 4-5 ve 1. sınıflar...

Müfettiş çocuklara dönerek:

- Birinci sınıflar, açın defterleri!..

Çocuklar korku içinde, öğretmene çevirip gözlerini, yardım bekliyorlardı emri uygulamak için. Öğretmen derin bir göğüs geçirip, gözleri ve başıyla "Dinleyin onu" der gibi işaret verince defterleri açtılar.

Müfettiş, bu günün eğitim teknikleri içinde bile birinci sınıfa sorulmayan, tamamlamalı iki cümleyi, tahtaya da yazmadan:

- Yazın! "Atatürk nokta nokta noktayı kurdu. Yurdumuzu nokta nokta noktadan temizledi."

Öylece baka kaldı çocuklar... Aynı cümleyi birkaç kez tekrar ettiyse de bir sonuç alamadı müfettiş. Öğretmen açıklama için hamle yaptıysa da, müfettiş eliyle "hayır" anlamında sertçe durdurdu onu:

- Hoca gör halini; okuma yazma yok. Yazık bu çocuklara...

Dördüncü ve beşinci sınıf çocuklarına dönerek:

- Aynen benim yazdığım gibi yazıp toplama yapacaksınız.

Tahtaya şu garip tabloyu yazdı.

1932

10

325

8

Çocuklar, garip de olsa aynısını yazdılar korkuyla. Öğretmene açıklama fırsatı vermeden, sıra aralarında dolaşp "hepsi yanlış, hepsi yanlış" diyerek tahtanın önüne gitti. İşaret parmağıyla öğretmeni aşağılar şekilde:

- Gel hoca gel, diye çağırdı. Sen bunlara göstermedin mi toplamayı?

- Efendim bu sınıf toplamada gayet iyi. Siz değişik yazıp, öyle istediniz. Değiştirmelerine izin vermediniz ki...

- Hııı.. bak sen biliyorsun.. ama bunlara, bu zavallılara göstermemişsin. Bunların günahı boynuna olsun senin... Matematik hiç yok, yazıyorum.

Müzik dersine geçildi. Müfettiş;

- Okul şarkısı istemiyorum. Günlük şarkılardan istiyorum.

Diyerek sınıfın en gelişmiş kızına işaret etti. Gülşah ayağa kalktı. Gülşah'ın canına minnet... Hem, sevdalı olduğu da fısıldanır zaman zaman... Yanık bir hava tutturdu üst perdeden, yarı Türkçe, yarı Kürtçe müfettişin çok hoşuna gitmiş olmalı ki bir daha, bir daha söyletti. Efkâr dağıtıyordu besbelli...

Yeniden çocuklara dönerek, temizlik yoklaması istedi. Aralarda dolaşırken, saçları doğuştan çok kıvrıkcık ve kabarık olan Fincan'ın (kızın adı) yanında durdu. Öğretmeni tahrik etmek, olay çıkartmak için yeni yollar arıyor olmalıydı. İşte bu nedenle, şahinin serçeyi, pençesiyle kaptığı gibi, o da Fincan'ın saçını kapıp yukarı doğru hızla çekti. Taranmamış ve dağınık olduğunu sanarak:

- Bu ne hoca, bu saç ne? diye gürlledi.

Öğretmen niyetini anlamış dişlerini sıkıp derin derin soluk almaktaydı.

Müfettiş Fincan'ın saçlarını henüz bırakmamıştı ki, bütün çocuklar Fincan'ın sırasının altını parmaklarıyla işaret ederek:

- Öğretmenim FİNCO, öğretmenim FİNCO.

Diyerek hayret, korku ve şikayetlerini dile getiriyorlardı.

Zavallı Fincan korkudan ve acıdan altına işemişti...

Bir dengesiz yüzünden Ömür boyu bunun ezikliğini duyacak FİNCO belki de... Sesimizi duyacağını bilse, "Üzülme FİNCO"m üzülme... O ve onun gibi ilkel beyinlilerin, beyinlerini ıslatmak yerine sen altını ıslatmışsın terbiyeni bozmadan" diye sesleneceğim, ancak duymasan da sesimizi, biz gene haykırıyoruz... FİNCO'm...

İşte o yüzü, beyni ıslak adam ve arkadaşı, akşam öğretmenlerin evinde kalacakları utanmadan... Yemek için, istekleri doğrultusunda tavuklar kesilip pişirildi, bin türlü lanetlerle...

Çantasından eksik etmediği rakısını da çekip, kafayı tutsüledikten sonra:

- Hoca, türkü söyleyen kıza haber sal; bir iki türkü söylesin bize.

diye directti ise de kabul ettiremedi.. Gece nin geç saatlerinde, kalkıp kendilerine ayrı-

lan odaya geçtikten sonra, öğretmen ve eşi kendi odalarına çekilip, olan sandalyeleri kapılarının arkasına yığıp yatmaya çalışıyorlardı.

Akıllarından neler geçmiyordu ki... Aşağılanmışlar, hem kendi, hem çocuklarının haklarını savunamamışlardı. Arkalarında haklarını koruyacak devlet var mıydı. Güçlüyü mü, haklıyı mı tutardı bu ücra köy yerinde?..

Sopayı eline yiyip "ah arkam, ah arkam" diye bağırmanın niçin "arkam" diye bağırdığını şimdi daha iyi anlıyorlardı... "Arkada dayanışım olsa, FİNCO'mu, Fınco'larımı bu durumlara düşürür müydüm..." diye diye sabahı etmişlerdi Farho köyünün öğretmenleri...

Islak beyinli: "Şu tuvaletleri kontrol etmemiştik" dediğinde, diğer arkadaşı: "Hocanın her işi dört dörtlük, gerek yok" diyerek, o günün sabahını da berbat etmekten kurtardı.

Köyden iki at bulundu. Artıkhan durağına kadar gitmek için iki öğrenciyle yola koyuldular; köyde koca bir kin bırakarak... Tunceli'den gelip Kovancılar'a gidecek otobüste, vicdanı varsa eğer, çok rahat etmiştir...

- Oraya intikam için gittim. Elimden gelen her şeyi yaptım. Adamda peygamber sabrı varmış kardeşim, amacıma ulaşmadan döndüm.

Diye dert yanıyordu. Karakoçan yatılı Bölge Okulu öğretmeni Ahmet Yıldırım'a...

Elazığ'lı olan Ahmet Yıldırım ve Farho köyünün öğretmenleri daha sonraki yıllarda, yatılı bölge okulunda birlikte çalıştılar. Aileler biri birilerini kardeş kabul ettiler o yıldan bu yana...

Yaşasın sevgi ve dostlukla kurulan bağlar. Yaşasın ve güçlensin ki sevgi yumakları, FİNCO'lar üzülsün, FİNCO'lar ezilsün...

AĞIN'DA BAHAR

De be deli gönül, ne güne durun,
Hodri meydan denilecek zamandır.
Payam çiçeğine dayanmaz burun.
Çelebi'ye inilecek zamandır.

Gün Pulur'dan bizim ele doğanda,
Karanlığı Ala Dağ'dan koğanda,
Gün burnuna çiğ damlası yağanda,
Hoşirik'e inilecek zamandır.

Hop'un başı nede güzel görünür.
Yazılarda ince sisler sürünür.
Osman başı ala renge bürünür,
Yoncaları yenilecek zamandır.

Böğürtlen deresi koyu serindir.
Fellahlarda kollarını gerindir.
Nerde olsa gönül, Ağın yerindir.
Eğin ağzı çalınacak zamandır.

Kuzgeçe'de horozların ötende,
Dallarında taze yaprak bitende,
Ne burada, nede daha ötende,
Tam içinde olunacak zamandır.

Yamaçlarda sultan navruz kokuşur
Hekemat'ta eşkiceler çıkışır
Mezarlıkta gidiklerin tokuşur
Karlı pekmez yenilecek zamandır.

Kazıklarda çezmelerin çezilir
Masuralar iki sıra dizilir
Yüz on arşın çezme nasıl gezilir?
Sütlü kuymak yenilecek zamandır.

Beydemir der vardım kırk üç yaşına
Bırak saçı, aklar düştü kaşına
Beni senden koğanların başına
Yumruk yumruk vurulacak zamandır.

İSMAİL BEYDEMİR

Anılardaki İzler

Ş. Necmi ÖZER

Sanırım 1946 senesiydi. Ağın İlkokulundan mezun olup diplomalarımızı aldık. Sanki bir üniversite bitirmişiz gibi sevinçle köylerimize döndük. Nasıl sevinmeyelim ki, o tarihlerde ilkokuldan mezun olmak bizler için çok gurur verici bir olaydı. Çünkü her köyde bir elin parmağı kadar ilkokulu bitiren ya bulunur ya da bulunmazdı. Bunun böyle olmasına en büyük etken de köylerde ilkokul olmamasıydı.

Çocukların okumak için, o zaman Ağın'da bulunan okula gitmesi gerekiyordu. Her köylünün de orada çocuklarını okutmaya maddeten ya imkânı yoktu ya da köyde çalışsın diye göndermezlerdi. Bahsettiğim tarihlerde köylerimizde çocuk sayısı oldukça çok olmasına rağmen malesef okul yoktu. Şimdi gördüğüm ise bunun tamamen tersi olmuş. Okul var, öğretmen var fakat şehirlere göç nedeniyle okutulacak çocuk yok! Bu yüzden köylerde açılan ilkokullar birer birer kapanmış, kapısına kilit vurulmuş olduğunu gördükçe üzülmemek mümkün mü?

Köylerimiz kökleri kurumaya yüz tutmuş meyvesiz ağaçlara benziyorlar... Dallarında tek tük kalan sararmış yaprakları da yaşamak için direnip duruyorlar. Ama, ne yazık ki Yaratanın değişmez kanununa uyarak hafif bir yel de düşerek toprağa karışıp gidiyorlar. Bütün kalbimle temennimiz kapısına kilit vurulan okulların tekrar açılmasına ve küçücük dimağlarda okumanın yanında, vatan ve millet sevgisinin kök salarak filizlenmesidir. İmkânlar elverse de bir yerine iki, iki yerine dört okul açmanın gayreti içinde olmayız ki medeni dünyadaki yerimizi alabilelim.

İnsan hayatında sabahı olmayan geceler yok-

tur. Vatanımın her gelen sabahında doğan güneşin bir öncekinden daha parlak olacağına inanıyor ve güveniyorum. Çünkü görünenler bunun şahididir.

Şu okuyacağınız satırlarda, yine eskilere dönük olarak bir sayfa açıp sizleri geçmişe götürmek istiyorum ki o günün şartlarında köylerimizin durumunun birazını dahi olsa bilesiniz.

1939 veya 1940 yıllarındaydık. Köyümüzde daha okul açılmamıştı. Herhalde 5 - 6 yaşlarındaydım. Aklım artık bazı şeyleri yavaş yavaş kavramaya başlamıştı. Rahmetli babam, o tarihlerde eski ve yeni yazıyı okuyan ve yazan, kendini yetiştirmiş, hemen hemen elinden gelmeyen iş yok denecek kadar becerikli biriydi. Köyde birisinin sabanı mı kırıldı, tıraş mı olacak, eşeğini nallanacak, ayakkabısı tamir mi edilecek, mektubu mu okunup-yazılacak haydi Kankulgilin Ali'ye... Babam hiç üşenmez gelenlerin işlerini yapar, para almazdı. Gelenler bunu bildiklerinden evimizin çeşitli işlerine yardım ederlerdi. Bunların içinde babama en kolay gelen mektup okumak ve cevabını yazmaktı.

Bizim köyden başka Havna, Ecüzlü hatta civar köylerden bile gurbet ellerindeki yakınlarından gelen mektupları okutmak ve cevabını yazdırmak için evimize gelenler çoktu. İster eski veya yeni yazı olsun babam için fark etmezdi. Okuma bittikten sonra mektup sahipleri, ne olur Ali, bunun cevabını da yaz derlerdi. Gelenlerin hepsi tanıdığımız kimseler olduğundan hiç sormadan onların ağzından döşenirdi, mektup yazmaya. Bittiğinde ilâve edilecek bir şey olabilir diye sesli olarak okurdu. Can kulağıyla dinleyen mektup

sahibi, "Benim yazdıracaklarımın hepsini yazmışsın. Eline diline sağlık." diyerek, dua ederek giderlerdi.

Bu anılarımı yazmaktaki maksadım, o günkü ve bugünkü köylerimizin eğitimdeki durumunu karşılaştırarak nereden, nereye geldiğimizi görmemizdir. Bu okuduklarınızı asla hayal mahsulü, gerçek dışı şeyler sanmayınız. Vefakâr ve cefakâr anne ve babalarımızın o günün şartlarına göre durumları maalesef böyleydi. Şimdi siyah-beyaz televizyona burun kıvrıran bizler, o tarihlerde radyonun ne olduğunu görmeyen ve bilmeyen birçok insanımızın mevcut olduğunu biliyor muydunuz?

Yok bu olamaz diyorsanız ve sıkılmazsanız buyurun lütfen okumaya...

1950'li yıllardaydı. Ders dönemi bittiğinden, tatilden istifade ederek Ankara'dan köyüm olan Küzne'ye geldim. Haber alan akraba, dost ve sevdiklerimiz göz aydınlığına evimize gelmeye başladılar. Rahmetli babamın Ankara'dan getirdiği pilli radyoda o günkü haberler bir erkek spiker tarafından okunuyordu. Ayvanda bulunanlar haberleri dinlediklerinden radyonun sesi de oldukça açılmıştı. Bu sırada, çok sevdiğim akrabamız Havnalı Behram Amcamın hanımı Ayşe Bacım (Her ikisine de Allah rahmet eylesin) merdivenlerden çıkarak ayvana geldi. Getirdiği çıkını anneme uzatırken başörtüsünü de daha da sıkıştırarak örtünmeye başladı. O anda orada bir erkek olmadığından onun bu hareketlerine annem bir mana veremedi. "Gız Bacı, burda erkek yok. Niye böyle sıhı sıhı örtünürsün, dediğinde; Ayşe bacı yavaş bir sesle, "Gız Fatik duymir misin, burada yabancı bir erkek gonişir." Annem onun iradiyo denen bir aletin içinden geldiğini söylediğinde daha çok örtüsünü büründü. Nerdeyse iki gözü görünüyordu. Sonradan anladık ki radyonun içinde bir insanın olduğunu sanarak (Oraya nasıl sığdığını düşünmeden) günah olmasın diye böyle yapmış. Çok mahcup olmasına rağmen saf saf

hem bunu anlatıyor, hem kendini hem de bizi güldürüyordu. Havna'ya döndüğünde bu durumu oğlu Osman'a da gülerek anlatmış.

Yazılarımızda hep geçmişten bahsederek sizleri sıkışmış olabilirim düşüncesiyle affınıza sığınırım. Bunları yazmaktaki maksadım, yaşlılarım ile birlikte mazinin unutturmaya çalıştığı tatlı ve acı hatıralarla dolu günlerinde şöyle bir gezinti yapmaktır. Aynı zamanda da şimdi yetişen gençlerimize 65-70 sene öncesi köylerimizin yaşantısından kesitler sunmaktır.

Rahmetli Neşetgil'in Mehmet Dayının bir tek öküzü olduğu için, boyunduruğun bir tarafına eşiği bir tarafına da öküzü koşarak kara sabanla tarlasını sürerdi. Yorgun argın akşam eve döndüğünde evin önündeki taşta oturup çarıklarını çıkarır, yorgunluk gidermek için bir sigara sarıp tütürmeye başlardı. "Nasıl eşek çifte gidiyor mu?" diye sorulduğunda "Beni muhannete muhtaç etmiy ya. Hem çiftimi sürüm hem de beni ve öteberiyi taşımada en büyük yardımcım oluy. Allahıma çok şükür..." diyerek bunu kabullenmiş görünürdü. Çünkü aynı durumda başkalarının da olduğunu bilinceydi. Acaba şimdi köylerde şöyle bir gezinti yapılsa gözlerimiz böyle bir manzara ile karşılaşır mı? Ne gezer!.. Köylerimizde çiftçilik yok denecek kadar azalmış, yapanlar da işlerini motorla, patosla hallediyorlar. Karasabanlar artık tarihe karışmış...

Hep eskiden bahsedecek değiliz ya. Müsadenizle birazda yenilerden bahsedelim, ne dersiniz?

Sene 1993, Ekim ayının 7'si, günlerden Perşembe... Masamda 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'na tabi olarak Sandığımızla ilgili yeni işe girmiş olanların, emeklilik sicil numaralarını kurumlarına ve ilgililere tebliği için gelen dosyaları imzalamakla meşgulken, kapı açılarak içeriye hemen hemen hepimizin tanıdığı Ağın'ın maskotu diyebileceğimiz Kenan Çobanoğlu (Hirik) girdi. Yerimden kalktım, sarıldık. Sağ olsun Kenan Kar-

deşim Ankara'ya her geldiğinde iş takibi olsun veya olmasın beni görmek ve hatırlamamı sormak için muhakkak yanıma uğrar,oralardan bahsederiz. Hoşbeşten sonra kendisine, "Hayrola şimdi Ağın'ın hangi işini halletmeye geldin." diye gülererek sordum. "Necmi bir fotokopi makinası ayarlayabilmek, bir de mümkün olursa Beyaz Saray'ı hastane yapmak için girişimlerde bulunacağım" dedi. İnşallah muvaffak olursun." dedim. Benden Ankara'da ikamet eden Ağın'lılardan bildiğim kimselerin telefon numaralarını yazmamı istedi. Türkiye'nin her yerinde yaşayan Ağın'lıların telefon numaralarını içeren bir rehber yapacaktım. Bir liste halinde yazıp kendisine verdim. Saat 16:30 sıralarıydı. Odanın kapısı çalınarak içeriye 35-40 yaşlarında kelli felli güzel giyimli birisi girdi. Yanıma yaklaşarak hafif bir sesle, Necmi Abi, beni tanıdın mı? Çok uğraştım da bir türlü kim olduğunu hatırlayamadım. Zaten gelenlerden bazılarını tanımam da mümkün olmuyordu. Çalıştığım yerin icabı olarak hemşerilerimden olsun, tanıdık, eş dosttan olsun ziyaretçiler eksik olmadığından hepsini hatırlamamın mümkün olmadığına kendisine izah ettimse de, "Yok, düşün" Sözlerini ısrarla sürdürdü. Muhakkak tanıyacaksın. Menfi şekilde kafamı salladım. Nereli olduğunu bir türlü söylemedi. Ancak; "Sizin kazanıza yakın bir yerdenim." dedi. İsrarlarım netice veremeyince, "Eğimli misin?" diye sordum. "Bildiniz... Babam Eğimli, annem Erzurumlu... Adım da Nedim Sarıkaya." dedi. Daha önceleri bir iş takibi için yanıma geldiğini, şimdi de yolu düştüğünden ziyaret için uğradığını açıkladı. Çaylarımızı yudumlar-ken sohbeti koyulaştırdık. Kendisi cana yakın, konuşması da düzgündü. Köy İşleri Bakanlığı'nda Daire Başkanlığı yaptığını, 5-6 ay önce de vazifeli olarak halı dokumacılığının ne alemde olduğunu kontrol için Ağın'a gittiğini, kaymakam ve diğer yetkililerle Beyaz Sarayda incelemelerde bulunduğunu söyledi, "Nedim" dedim, "Şu gördüğün arkadaş Ağın'ın muhtarı. Sen bunu orada

görmedin mi?" Hatırlayamadığını söyledi. Kenan da, "Allah Allah... ben de seni görmedim, Böyle bir kontrol veya açılış olsaydı haberim muhakkak olurdu. Demek ki o gün Elazığ'a gitmiş olacağım" diye cevapladı. Nedim bu kez Kenan'a şunu sordu, Ağabeyciğim, Beyaz Saray'da Ali miydi, Mehmet miydi ismini tam olarak hatırlayamadığım, şef olduğunu söyleyen birisinin hanımı hemşireymiş, tayin için bana ricada bulundu şimdi durumu nedir?. Kenan biraz düşündükten sonra, "O, falan köydendi çoktan ayrıldı." diye cevap verdi. Bu şekilde her ikimizle de samimiyeti ilerletti. Hatta o anda odamızda bulunan bir arkadaşla siyasi fikir münakaşasına giriştiler. Arkadaşım, onun daire-sinde birlikte çalıştıkları büyük zevatların çoğunu tanıyordu. Kenan da, ben de bu hareketli tartışmayı dinliyorduk, Neticede tartışmanın devamını pazartesine bıraktılar.

Tekrar bizlere dönerek, "Hemşerilerim bugünlerde işim çok fazla, memur ve işçi imtihanı var. Ben de imtihan heyetindeyim." demesi üzerine, "Üniversite son sınıfta okuyan oğlumu bu imtihana soksak nasıl olur?" diye sordum. Nedim Bey, "Ne demek nasıl olur. Pazartesi gelsin giriş belgelerini hazırlayıp vereyim. İmtihanı da kazanmış bilin. Sizlerin işini yapmayacağım da kimin işini yapacağım." diyerek daha çok bizleri kendisine bağladı.

Benim oğlanın işi olur da niye Kenan'ın işi olmasın. Bir fotokopi makinası ayarlamasını istedik. Kendi Dairesinde olmadığını, fakat birkaç Daire'ye telefon ederek bunu da kitabına uydurup hibe olarak Kenan'a verebileceğini kesin bir dille ifade etti. Lafı uzatmayalım, yolcu etmek için dışarı çıktık. Özel arabasının bir iş için Ulus'a gittiğini, gelip kendisini alacağını söyledi. Yolda gidip-gelirken elini cebine atarak 250 bin bütün bir parayla 40 bin lira kadar bozukluk çıkarıp, "Necmi Abi, bozuğun var mı?" diye sordu. Cebimdeki parayı çıkardım. 350 bin lira civarındaydı. "Bütün paran bu mu?" diye sordu?

"Evet... Ay sonu yaklaştı malum. Bizler orta direklerdeniz." dedim. Biraz durdu, dūřündü. "Abi... Bu para çok az, řu anda benim işimi görmez. Bin dolarım var onu bozdurmak istemiyordum. şimdi artık mecburiyet oldu, onu bozdururum. Sen paranı cebine sok. Mesaine de geç kalma, beklemene gerek yok. Araba gelir beni alır..." diyerek vedalaşıp ayrıldık.

Odama dönerken oldukça dūřnceliydim. Çünkü para bozdurmak bahanesiyle cebimdeki para miktarını öğrenmesi midemi biraz da olsa bulandırmıştı. Odama geldiğimde, "Kenan bu adam için ne dersin? Vallahi bilemiyorum, çok atıyor. Bunlar iř yapar ama göreceksin senden de, benden de para isteyecektir." Gülerek, "Bildin" dedim ve onunla aşağıda geçen konuşmalarını anlattım. Senden bu parayı hemen alacaktı. Allah'tan ki cebimdeki parayı az bularak istemedi. Oğlumun iři için fazla olsaydı ve isteseydi herhalde verirdim. Hepimizi yle inandırmıştı ki. Sen de havanı aldın ben de. Verdiği adres ve telefon numarasında ne bu isimde birisi çalışıyor ne de, böyle bir telefon numarası bulunuyordu. Bunların doğru olmadığını yaptığımız araştırmalardan anladık. Bunlar modern dolandırıcılarımış.

Hemřerilerimiz benim gibi bunlarla karşılaşabilirler dūřncesiyle dikkatli olmaları bakımından bizzat şahit olduğumuz bu hadiseyi sizleri sıkacak kadar teferruatlı yazdım. Demeyiniz ki biz sizin gibi hemen kanar mıyız? Vallahi yle inandırıcı yerlerden bağlıyordu ki aklınıza asla dolandırıcı olduğu gelmez. Yalnız bizleri değil o anda odada bulunan iki müdür arkadaşı da kendisine öyle inandırmıştı ki řu kadicık olsun bir şüphe hiçbirimiz hissetmedik. Yalnız bazı hususlarda biraz attığını sandık.

Sohbetimiz oldukça uzadı. Deminki, bir eskinin temiz ve sağlığı ile bir de yeninin akla gelmez şeytanlığını sizlere aktarayım, dedim.

Güzel ve aydınlık günler hepinizin olsun.

Kalın sağlıcakla.

YAR

Sevdim seni ta gönülden
Yıllarca koştum peşinden
Tam yakaladım derken
Kaıveriyorsun elimden
Bazen kuzu bazen ceylan gibisin.

Kimi defa dönüp bakarsın
Ahu gözlerinle beni yakarsın
Pınar olup oluk oluk akarsın
Eğilip suyun içeyim derken
Bazen bal bazen zehir gibisin.

Kaç mevsim geçti bilmem
Gözlerim yaş doldu glemem
Senden başkasını sevemem
Baharın gelmesini beklerken
Bazen yaz bazen kiş gibisin.

Gün olur dilinden bal akar
Gün olur gözlerin ateş saçar
Ruhumda bilinmez yaralar açar
Deli miyim divane miyim derken
Bazen melek bazen şeytan gibisin.

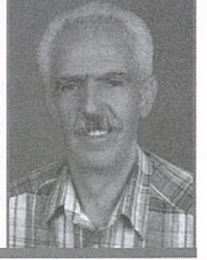
Gönül buymuş sana vuruldu
Adını anmaktan dilim kurudu
Rüyalarımda hep sen olurdun
Uyanıp kendime geldiğimde
Bazen gerçek bazen hayal gibisin.

Mustafa YORULMAZ

29 Haziran 2006

17 Nisan 1940'da Kurulan Köy Enstitüleri

Hasan Güner GÜLER

*"14 Ocak 1995'te kaybettiğimiz 1947 Akçadağ Köy Enstitüsü ilk mezunlarından Vahşenli Fuat Erben ve tüm Köy Enstitülü öğretmenlerimizin anısına-
dır."*

Türkiye'de öğretmen yetiştiren kurumlar incelendiğinde 1848 ve 1870 yılları öncelik alır. Nedeni: 1848'de açılan Erkek Öğretmen Okulu, 1870'te açılan Kız Öğretmen Okulu'dur.

Yukarıda belirtilen yıllardan Cumhuriyet dönemi-
ne gelindiğinde bu okulların sayısı azalırken, buna pa-
ralel olarak öğretmen sayısının da düştüğü görülür.

1924'ten sonra bu konuda çalışmalar hızlandırıl-
arak az olan öğretmen sayısının çoğaltılması düşü-
nülür. Bu amaçla 1926'da ortaokul mezunları mes-
lek, kurslardan geçirilip öğretmen yapılır. 1927-
1928'de öğretmen gereksinimini karşılamak amacı-
yla "Köy Muallim Mektepleri", " Millet Mektepleri" ve
" Halk Evleri" açılır. 1930'dan sonra sayıları giderek
artan okulsuz köy; okul olan yerlerde ise öğretmen
yetersizliği sorun olur.

Cumhuriyetin kurulmasıyla her alanda yeniliğe ko-
şan Atatürk'ün, ulusun aydınlanması yönündeki uğraşı-
larının en önemlilerinden biri de eğitimi köye- köylüye
yönlendirme isteğidir. Bu nedenle dönemin Milli Eği-
tim Bakanı Saffet Arıkan'a gereğinin yapılmasını emre-
der. Saffet Arıkan kısa zamanda yakınlarının önerileri-
le adından çok söz edilen, Gazi Eğitim Enstitüsü öğ-
retmenlerinden İsmail Hakkı Tonguç'u İlköğretim Ge-
nel Müdürlüğüne atar.

Tonguç, 1933'te " İş ve Meslek Terbiyesi" adlı ya-
pıtıyla gündemde olan bir eğitimciydi. O, "% 80'i
köyde yaşayan bir ulusun okullaşması, eğitimi ve öğ-
retimi köye ve köylüye göre olmalıdır." derken Ata-
türk'ün de isteklerini dile getiriyordu.

1935 yılında göreve başlayan Tonguç, yazdıkları-
nı ve düşündüklerini yaşama geçirmeye çalıştı. "Köy
Eğitmenleri Yetiştirme Projesi" başarılı olmuş, deva-

mında köyde açılan dört öğretmen okulundan olum-
lu sonuçlar alınmıştı.

1938'de Milli Eğitim Bakanlığına Hasan Ali Yücel
getirildikten sonra çalışmalar daha da hız kazandı.
Eğitim tarihimizin mihenk taşı, Dünya Pedagoji An-
siklopedilerinde " Türk Buluşu Kurumlar" olarak yer
alan Köy Enstitüleri, Hasan Ali Yücel ve İsmail Hakkı
Tonguç'un çabalarıyla 17 Nisan 1940'da 3803 sayılı
yasayla eğitime başladı.

1941 yılında çıkan 4274 sayılı "sağlık memurları
ve ebeleri" yasasıyla da köye yararlı diğer mesleklerin
enstitülerde eğitim görmesinin yolu açılmış oldu.

Atatürk'ün işaret ettiği, Tonguç'un geliştirdiği
proje doğrultusunda, Köy Enstitüleri'nin kurulması
gerekten yerler belirlenirken, köy okullarının ve köyün
gelişmesinde etkili olacak şekilde yapılandırılması
amaçlanmıştı.

Bu çerçevede bakanlık tarafından merkezi bir
Köy Enstitüsü programı hazırlandı. Buna göre okutu-
lacak dersler üç ana bölümde toplandı: 1-Kültür ders-
leri, 2-Tarım dersleri, 3-Teknik dersler ve uygulama-
larıdır. Bu anlayış ve ilkelerle yola çıkan Köy Enstitü-
leri geleceğe ışık olmuştur.

Köylerde ırgatlığa, gündelikçiliğe, çobanlığa tut-
sak edilmiş genç beyinler Köy Enstitüleri sayesinde
yeni bir dünya ile buluştular. Kütüphane ile tanışıp
dünya klasiklerini özümstediler. Notalarla tanışıp,
müzik aletlerini yalnızca dinlemeyi değil dillendirmeyi
de öğrendiler. Birlikte her yörenin halk oyunlarını
öğrenip oynadılar. Dostluğu, arkadaşlığı, dayanışmayı
öğrendiler. Toprağı işlemeyi, duvarcılığı, demirciliği,
arıcılığı vb. kavradılar. Tüm bunları geliştirerek boz-
kıra, köylerine taşıdılar. Yaparak yaşayarak öğrenme
ve öğretme ilkesiyle yarınlara ışık saçmayı bu okullar-
da öğrendiler.

Böylece yurdun her yöresine, cumhuriyetin tüm
değerlerini içine sindirmiş, aklını iyi kullanan, yorum

gücü yüksek, aydınlanmacı, çağdaş öğretmenler gönderiliyordu.

21 Köy Enstitüsünde kısa zamanda 17 bin 341 öğretmen, 8675 eğitimci, 1248 sağlık memuru yetiştirilmişti. Bu çalışmalar daha da ileri seviyede geliştirilip devam ettirilseydi ilköğretim sorunu günümüze gelmeden çok önce çözülmüş olurdu.

21 Temmuz 1946'daki yerel seçimler sonrası Köy Enstitüleriyle ilgili karalamalar giderek çoğaldı. Bu okullar komünist yuvası, kurucuları komünistlikle suçlandı. Toprak sahiplerinin ve bazı milletvekillerinin " Bu okullar yüzünden köyde çalıştırılacak adam bulamadıkları" savına ortak olan iktidar, baskılara dayanmadı.

5 Ağustos 1946'da Hasan Ali Yücel Milli Eğitim Bakanlığından, 21 Eylül 1946'da da İsmail Hakkı Tonguç görevlerinden ayrıldılar. Milli Eğitim Bakanlığına Reşat Şemsettin Sıracı getirildi. İsmet İnönü'nün "Cumhuriyetin eserleri içinde en kıymetli ve en sevgili" gördüğü Köy Enstitüleri yazık ki layık olduğu değeri göremedi.

1950'de Demokrat Parti iktidar olunca, Köy Enstitüleri için daha önce yapılan suçlamalar artarak daha da hız kazandı. Tüm bu suçlamaların sonucunda önce karma eğitime (kız ve erkek öğrencilerin birlikte eğitim almalarına) son verildi. 1952-1953 öğretim yılı başında Dünya Pedagoji Ansiklopedilerinde yer alan bu eğitim kurumunun yaşamına son verildi.

Uğur Mumcu'nun deyişiyse "Kuvayı Milliye ile birlikte iki büyük halk hareketinden biri haline gelen Köy Enstitülerini savunmak, özgür ve demokrat bir yaşam arayışında olanların namus borcudur." Köy Enstitülerinin kuruluş yıldönümünde bu eğitim kurumlarını ve bu okullarda eğitim almış değerli eğitimcileri hem anmak hem de onları yeni kuşaklara anlatmak (tam olmasa da) bu borcu ödemek olacaktır.

"Köy ve Ziraat kalkınma işi, köylü ve çiftçi ile elele başarılması gereken büyük milli iştir. Bu davayı ve bu azmi yaymak için Atatürk'ün muhtelif tarihlerdeki vecizeleri bir araya getirilerek güfte ve bestesinin tespiti işi, Behçet Kemal Çağlar ve A. Adnan Saygın'dan rica edilmiş ve her ikisi, ilk defa Cumhuriyetin 15. yılında Ankara'da Atatürk'ün heykeli önünde Yüksek Ziraat Enstitüleri talebeleri tarafından söylenen ve bilâhare Ziraat Vekâleti adına radyoda yapılan ko-

nuşmalar sonunda da tekrar edilmiş bulunan besteyi ve metni vücuda getirerek bunu, Türk köylüsü adına ithaf etmişlerdir."

KAYNAKÇA:1978 Demokratik Eğitim Kurultayı
2. cilt

KÖY ENSTİTÜLERİ (ZİRAAT) MARŞI

Sürer, eker, biçeriz, güvenip ötesine
Milletin her kazancı, milletin kesesine,
Toplandık has çiftçinin Atatürk'ün sesine,
Toprakla savaş içini ziraat cephesine.

Biz ulusal varlığın temeliyiz, köküyüz,
Biz yurdun öz sahibi, efendisi köylüyüz.

İnsanı insan eden, ilkin bu soy, bu toprak.
En yeni aletlerle en içten çalışarak,
Türk için yine yakın dünyaya örnek olmak,
Kafa dinç, el nasırlı, gönül rahat, alnı ak.

Biz ulusal varlığın temeliyiz, köküyüz.
Biz yurdun öz sahibi, efendisi, köylüyüz.

Kuracağız öz yurtta, dirliği düzenliği.
Yıkıyor engelleri, ulus egemenliği
Görsün köyler bolluğu, rahatlığı, şenliği.
Bizimdir o yenilmek bilmeyen Türk benliği.

Biz ulusal varlığın temeliyiz, köküyüz.
Biz yurdun öz sahibi, efendisi, köylüyüz.

Güfte: Behçet Kemal ÇAĞLAR

Beste: Ahmet Adnan SAYGUN

İzmir'de Ağını Yaşadık ve Yaşattık

Hasan KARATAŞ

10 Haziran 2012 Pazar günü İzmir Ağınılar Kültür ve Dayanışma Derneğinin düzenlemiş olduğu geleneksel piknik şöleni Buca Gölet mevkiinde bulunan Hüseyinoğulları piknik alanında yapılmıştır,

Ağınılı hemşerilerimiz, Ağınılılar ile bu güzel günü birlikte geçirmek isteyen ve bundan mutluluk duyduklarını belirten misafirler, İstanbul'dan gelen bir grup Kemaliye'li (Eğin'li) misafirler ile İzmir Elazığ Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Sayın Enver ULUCAN, İzmir Elazığlı Sanayici ve İş Adamları Dernek Başkanı Sayın Nejat AK onur konuğu olarak pikniğimize renk katmışlar-

dır. Elazığ Derneği Folklor ekibi, Nakşi KARAKAŞ, Mehmet SUCU ve Mustafa TORUN yöresel türkülerimiz ve oyun havaları ile tüm katılımcıların güzel bir gün geçirmeleri için büyük bir gayret göstermişlerdir.

Bu nedenle Sayın Enver ULUCAN, Nejat AK, Elazığ Folklor ekibinden Oktay DİŞİBÜYÜK ve ekip arkadaşlarına, Bu güzel günde bizleri sazları ile coşturan Nakşi KARAKAŞ ve ekibine, tüm katılımcılara, emeği geçen herkese teşekkür ediyor bir sonraki etkinliklerde buluşmak dileği ile saygılarımızı sunuyoruz.

TEŞEKKÜRLER

Kimimizin Dede'si, Kimimizin Babası, Kimimizin Eşi
Bizlerinde Baba yarısı Amcamız

Semşettin ERTUĞRUL'un,

01.05.2012 tarihinde ebediyete intikal'i dolayısıyla, gerek cenaze törenine, gerekse evimize kadar gelerek ve telefonla bizleri arıyarak acımızı hafifletmeye çalışan tüm dostlarımıza, bu günümüzde bizlere destek veren Dergimiz Yönetimine en derin teşekkürlerimizi sunarız.

Tüm Ertuğrul'lar ve onlara bağlı olanlar adına yeğenleri
Nihat ERTUĞRUL, Recai ERTUĞRUL

Güneşin Doğuşunu Venköyü'nden İzlemek

Mustafa AKBAŞ

Bu yıl uzunca ve doya doya bir bahar yaşadık. O nispette yeşillikler, ötücü kuşlar ve her türlü mahlûkat (canlı) haddinden fazla idi.

Bir sabah namazını müteakip (sonrası) venkö-yüne* (venk Önü) kuş cıvıldaşmalarını dinlemeye indim. Dayım (Cemal YALÇIN**) 'ın definin ahir (ertes) sabahı idi. Beni o senfoniye dinlemeye çeken gönül dünyamdaki duygusallık mı, yoksa dayımın yanık şakıyan ses tellerinden dökülen nağmelerini arayışım mı? Bilemem. O eli kulağa atmalar, işin çekilmezliği ve mütemadiliği (devamlılığı) içinde bir çıkış arayışımı, yoksa bütün ruhaniyeti ile varlığının ve yaratılmışlığının şükür nidasını bilemem. Bilemem amma bazen kayalık evinin serenat (konser) balkonunda, bazen de soğukpahar misillü (benzeri) açık saharalarda yankılanan sesinin yadı adına o sabah venköyüne güneşin doğuşunu izlemeye indim.

Bu iniş ve duyuş güneşin doğuşunu izlemenin ötesinde tabiatın kendisini sesle lanse(takdim) edişini dinlemeye dönüştü. Bülbül, çalıkuşu, uzunkuyrukluğun ötüşü ile pınardan ark boyu akan suyun sesi adeta birbirinin mütemmim (tamamlayıcı) cüzü gibi kendine celp (çekiyordu) ediyordu.

Ah! Dayı, toplum içinde çok çekingen ve sıkılgan idin... Ancak, duygu selini zaman zaman ve yer yer ses tellerini titreterek o hava zerrelere yüklemeni; rahman suresinde tekrar eden nakarat ayetleri ile, ve de her güneş doğuşunun şükrünü mütemadiyen (devam eden) eda eden kuş sesleri ile özdeşleştirdim. Kayabaşının şakıyan bülbül, dünyada gülizarına meftun idin, gülüne müştak (özlemek) olarak ahretine gittin.

Kuşdilinde haberleşmeyi duymuşumda acaba kuş şakımasını kaleme döken alfabe icat oldumu? Karga ötüşündeki bed ses, o kuş nağmeleri içerisinde

de güzelliklerin kulakla algılanması için yaratılmış olsa gerek diye düşündüm. Ancak o sesin de o senfonide bir yeri ve değeri vardı. Kendisini tasnif ve tarif edemeyeceğim nice ötücü kuşların ses harmonisinde (uyum) güneşin doğuşuna şahit oldum.

Belgesellerde bu ötüşler varlığın kendini karşı cinse lanse etmesi olarak dillendirilirdi. Ancak sabahın o saatinde ve mütemadiyen her güneşin doğuş saatlerindeki bu ses şöleninin icrası, kendini ispat değil; olsa olsa yaratılmışlığa şükür ve nimetlerin hamdı saadetince dillendirilmesi olsa gerek diye algıladım.

Bir şeylerin sezgisi ruhumu okşuyor. Bu bir sezgi çağlayanı., kişinin sezdiğini düşünürken, düşündüğünü ifadelendirmesi ne zormuş. İfade ederken konu hakkındaki literatüre vuzuhumuzun (açıklık) da yetersizliğini idrak etmek ne yaman çelişki. Bu sabah doğa arya sahnesine dönmüş; dayıma temenna duruşunda, ağaç ve yapraklar, yeşil otlar bile reverans (selamlama) gösterisi sunmakta, kuşlar ihtiramlı (saygılı) bir hal içerisinde...

Gördüğümün bende yarattığı intiba ile yapmaya çalıştığım açıklama birbirinin aynısı olmayacak, biliyorum... Dilimizi ne kadar mükemmel hale getirirsek getirelim söylediklerimizin bizim gördüğümüz gerçeği hiçbir zaman aynen yansıtmayacağını yeni fark ettim.

Tabiata ve topluma ait değişimleri tamamen tahribe yönelik algılamak hataymış. Zahiren (kuşkusuz) tahrip ve ölüm olarak gördüğümüz düzen ve hikmette tekâmüle bir geçiş varmış. (05.06.2011)

*Venköyü :Şenpınar mahallesinin hemen altında bir pınar.

**Cemal YALÇIN: Eğin ağzı mahalli ses icracısı VEYSEL DAYI'nın oğlu.

Ben Öğretmenim...

Hadi ÖNAL

Ben öğretmenim;
Düşüncelerim,
Pınar suyundan öte.
Sevgim: Hem katıgım, hem ekmeğim.
İlmin gergefinde ilmik ilmik
Can dokur,
Can örerim.

Ben öğretmenim;
Renkler, güzelliklerim.
Aydınlık derim, ılık derim.
Dostluk için, barış için,
Can kafesimde
Ak kanatlı
Güvercinler beslerim.

Ben öğretmenim;
Bulutlanınca gözleri Mehmet'im, Üzüntüsünü
Ta yüreğimde duyar
Hissederim.
Mutluluğum:
Bakışlarındadır Ayşe'min.

Ben öğretmenim;
Bulut olur,
Yağmur olurum.
Anadolu'mun
En ücra köşelerinde açan
Kır çiçeklerini
Can suyumla sular,
Umutlarımla beslerim.

Ben öğretmenim;
Çaresize çare,
Dalsıza dal olurum.
Yorulurum, kırılırım;
Ama eğilmem.
Haksızlığa, adaletsizliğe, zulme, zalime
Boyun eğmem, eğemem.
Yanlışla doğru demem, diyemem

Ben öğretmenim;
Doğruluktur, güzelliştir,
İyiliktir, erdemlerim.
İnsandır, insanlıktır
Önceliklerim.
Gül gönüllerdir hedefim.
Gecenin şerrinden korktuğu için,
Aydınlığa sevdalıdır gözlerim.

Ben öğretmenim;
Göynük'te Akşemsettin
Aziziye'de Nene Hatun
Maraş'ta Şahin'dir gözlerim.
Çanakkale içinde Aynalı Çarşı
Sivrihisar'da Taptuk Emre
Ağın'da Abdullah Lütfi
Anafartalar'da Mustafa Kemal'im.

Ben öğretmenim;
Çocuklarını ülkemin
Vatanları için
Milletleri için
Bağımsızlıkları için bezerim.
Dillerini
Kültürlerini
Al, beyaz renkle süslerim.

Ben öğretmenim;
Kavak ağaçları boyu,
Gülsün diye öğrencilerim;
Peygamberlik mesleğidir,
Mesleğim derim.
Bütün dertlerimi içime gömer,
Her çileye göğüs gererim.

Ben öğretmenim;
Güneşe dönüktür yüzüm,
Hep ona yürür, ona koşarım.
Kalıncaya kadar,
Ayaklarımda derman
Gözümde ferim

Ben öğretmenim;
Bırakacağım bayrağı
Öğrencilerimin
İleriye hep ileriye
Taşıyacaklarından eminim.
Öğrencilerim,
Canlarım benim.
Her biri vatan toprağı kadar aziz
Can çiçeklerim.
Sizde bu inancı gördükçe
Açık gitmez gözlerim.
Ben öğretmenim.

RANDEVU NASIL ALINIR?

Ev, iş, ankesör ve cep telefonlarından 182 numaralı Sağlık Bakanlığı, Merkezi Hastane Randevu İstemi (MHRS) Çağrı Merkezini arayınız.

Çağrı merkezi operatörüne gerekli bilgilerinizi vererek, size en yakın hastaneleri ya da istediğiniz hekimin hekim çalışma cetvelindeki randevu listesinin size iletilmesini bekleyiniz.

Size sunulan hekim çalışma cetvelinden aldığınız randevuyu not ederek randevu saatinden **30 dakika önce** mutlaka hastanede bulunan MHRS hasta kabul bölümüne başvurunuz.

MERKEZİ HASTANE RANDEVU SİSTEMİ (MHRS) NEDİR?

Merkezi Hastane Randevu Sistemi (MHRS); Sağlık Bakanlığı tarafından ilimizde pilot uygulaması başlatılmış olan ve daha sonra tüm Türkiye’de yaygınlaşması planlanan bir uygulamadır.

Telefonla 182 çağrı merkezini aradığınızda size en yakın hastaneden dilediğiniz bir hekimin hekim çalışma cetvelinde boş olan zamana randevu verilecektir. Böylece hastanedeki bekleme süresi ortadan kalkacak ve hastalarımıza daha hızlı hizmet verilmesi sağlanmış olacaktır.

RANDEVU NASIL İPTAL EDİLİR?

Randevunuzu geçerli bir mazeretten dolayı iptal etmek istediğinizde;

Ev, iş, ankesör, kontrollü ve cep telefonlarından 182 numaralı Sağlık Bakanlığı MHRS Çağrı Merkezini arayınız.

Sizi karşılayan çağrı merkezi operatörüne, randevu aldığınız hastane ve hekim ismini vererek,

size ayrılan randevuyu boşaltıp sırada bekleyen hastalarımızın randevu almasına yardımcı olunuz.

NOT: VATANDAŞIMIZ KENDİSİNE VERİLEN RANDEVU ZAMANINDAN 30 DAKİKA ÖNCE İLGİLİ HASTANENİN MHRS HASTA KABUL BÖLÜMÜNE BAŞVURUR.

ALO 182’Yİ ARAYIN ZAMANDAN KAZANIN

MHRS; vatandaşların Sağlık Bakanlığına bağlı 2 ve 3. Basamak Hastaneler ile Ağız ve Diş Sağlığı Merkezleri için 182 MHRS Çağrı Merkezini arayarak canlı operatörlerden kendilerine istedikleri hastane ve hekimden randevu alabilecekleri bir uygulamadır.

HASTA HAKLARI

Bu sağlık kuruluşuna, sağlık hizmeti almak için başvuran herkesin;

Hizmetten genel olarak faydalanma: Adalet ve hakkaniyet ilkeleri çerçevesinde sağlıklı yaşamın teşvik edilmesine yönelik faaliyetler ve koruyucu sağlık hizmetlerinden faydalanmaya,

Eşitlik içinde hizmete ulaşma: Irk, dil, din ve mezhep, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, ekonomik ve sosyal durumları dikkate alınmadan hizmet almaya,

Bilgilendirme: Her türlü hizmet ve imkanın neler olduğunu öğrenmeye,

Kuruluşu seçme ve değiştirme: Sağlık kuruluşunu seçme ve değiştirmeye ve seçtiği sağlık kuruluşunda verilen sağlık hizmetlerinden faydalanmaya,

Personeli tanıma, seçme ve değiştirme: Sağlık hizmeti verecek ve vermekte olan tabiplerin ve diğer personelin kimliklerini, görev ve unvanlarını öğrenmeye, seçme ve değiştirmeye,

Bilgi isteme: Sağlık durumu ile ilgili her türlü bilgiyi sözlü ve yazılı olarak istemeye,

Mahremiyet: Gizliliğe uygun bir ortamda her türlü sağlık hizmetini almaya,

Rıza İzin: Tıbbi müdahalelerde rızanın alınmasına ve rıza çerçevesinde hizmetten faydalanmaya,

Reddetme ve durdurma: Tedaviyi reddetmeye veya durdurulmasını istemeye,

Güvenlik: Sağlık hizmetini güvenli bir ortamda almaya,

Dini vecibelerini yerine getirebilme: Kuru-luşun imkanları ölçüsünde ve idarece alınan tedbirler çerçevesinde, dini vecibelerini yerine getirmeye,

Saygınlık görme: Saygı, itina ve ihtimam gösterilerek, güler yüzlü, nazik, şefkatli bir yaklaşımla sağlık hizmeti almaya,

Rahatlık: Her türlü hijyenik şartlar sağlanıp, gürültü ve rahatsız edici bütün etkenler bertaraf edilmiş bir ortamda sağlık hizmeti almaya,

Ziyaret: Kurum ve kuruluşlarca belirlenen usul ve esaslara uygun olarak ziyaretçi kabul etmeye,

Refakatçi bulundurma: Mevzuatın, sağlık kurum ve kuruluşlarının imkanları ölçüsünde ve tabibin uygun görmesi durumunda refakatçi bulundurmayı istemeye,

Müracaat, şikayet ve dava hakkı: Haklarının ihlali halinde, mevzuat çerçevesinde her türlü müracaat, şikayet ve dava hakkını kullanmaya,

Sürekli hizmet: Gerekli süreçte, sağlık hizmetlerinden yararlanmaya,

Düşünce belirtme: Verilen hizmetler konusunda düşüncelerini ifade etmeye, hakkı vardır.

HASTA SORUMLULUKLARI

1) Genel Sorumluluklar

Kişiler kendi sağlığına dikkat etmek için elinden geleni yapmalı ve sağlıklı bir yaşam için verilen tavsiyelere uymalıdır. Kişi uygunsa kan verebilir ya da organ bağışında bulunabilir. Basit durumlarda kişiler kendi bakımlarını yapmalıdır.

2) Sosyal Güvenlik Durumu

Hasta; sağlık, sosyal güvenlik ve kişisel bilgilerindeki değişiklikleri zamanında bildirmek durumundadır. Hasta; sağlık karnesinin (Bağ-Kur, Yeşil Kart gibi) vizesini zamanında yaptırmak zorundadır.

3) Sağlık Çalışanlarını Bilgilendirme

Hasta; yakınmalarını, daha önce geçirdiği hastalıkları, yatarak herhangi bir tedavi görüp görmediğini, eğer varsa halen kullandığı ilaçları ve tüm sağlığıyla ilgili bilgileri tam, eksiksiz vermelidir.

4) Hastane Kurallarına Uyma

Hasta; başvurduğu sağlık kuruluşunun kural ve uygulamalarına uymalıdır.

Hasta Sağlık Bakanlığı ve diğer sosyal güvenlik kurumlarınca belirlenen sevk zincirine uymalıdır.

Hastanın; tedavi, bakım ve rehabilitasyon sürecince sağlık çalışanları ile işbirliği içinde olması beklenir.

Hasta; randevulu hizmet veren bir sağlık tesisinden yararlanıyorsa randevunun tarih ve saatine uyması ve değişiklikleri ilgili yere bildirmesi gerekir.

Hasta; hastane personelinin, diğer hastaların ve ziyaretçilerin haklarına saygı göstermelidir.

Hasta; hastane malzemelerine verdiği zararları karşılamak zorundadır.

5) Tedavisi İle İlgili Önerilere Uyma

Hasta; tedavisi ve ilaçlarla ilgili tavsiyeleri dikkatle dinlemeli ve anlayamadığı yerleri sormalıdır.

Hastanın; tedavisiyle ilgili önerilere uyum sağlayamama durumu söz konusu ise bunu sağlık çalışanına bildirmesi gerekir. Hasta sağlık bakım ve taburculuk sonrası bakım planını beklediği gibi doğru anlayıp anlamadığını belirtmesi gerekir.

Hasta; uygulanacak tedaviyi reddetmesi veya önerilere uymamasından dolayı doğacak sonuçlardan kendisi sorumludur.

Ahmet DEMİRKOL

Ağın Dergisi ve Ağın'lılar

1954 Yılında Ankara'ya geldim liseyi Ankara'da bitirdim.

Ankara'ya geldiğim yıllarda Ağın'lı hemşerilerimiz çoğunlukla Samanpazarı, Ulucanlar, Hama-mönü, Kurtuluş, İç Cebeci, Demirlibahçe semtlerinde kendi bütçelerine uygun bulabildikleri Ankara evlerini tercih etmişlerdir.

Ekonomik durumları biraz iyi olan hemşerilerimiz yeni oluşan semtlerde oturmayı tercih ederlerdi.

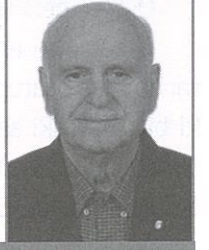
Daha sonra yerleşime açılan Balgat ve Yenimahalle semtlerine taşınanlar oldu. Emlak Bankası'nın konut kredisi vermesiyle bankadan kredi alarak K.Esat ve Seyran bağları semtlerinde birçok hemşerimiz konut sahibi oldular. Bugün aramızda olmayan daima rahmetle saygı ile andığımız hemşerilerimiz, ayırım yapmaksızın Ağın'lısı, köylüsü bir birilerine o kadar samimi bağlılıkları ile her gün olmasa bile haftada bir, iki gün bir araya gelir, hasret giderirlerdi. Evleri yakın olanlar akşam misafirliklerini mutlaka yaparlardı. Özellikle dini bayramlarda salon tutulur, tüm hemşerilere duyurulur ve bayramlaşma toplantısı yapılır, hemen hemen toplantıya % 90 iştirak edilirdi. Toplantıda Ankara'ya yeni gelen hemşeriler varsa tanıştırılırdı. Bayram yeri bir Ağın günleri havasına dönüşür gelenler mutlu olurlardı.

İşte hemşerilerimizin güvenli saygılı birliklikleri sonucunda Ağın'ın ve Ağın'lının sesi olan Ağın dergimizin çıkartılmasına vesile olmuştur. Dergi giderlerini banka reklam gelirleri ile eksikler de dernek imkanları ile karşılanırdı.

Saygıdeğer hemşeriler düşünebiliyor musunuz dergimizin yayına başladığı yıllarda yüz binlerce nüfusa sahip kaç ilimiz dergi çıkarıyordu. Bugün bile 30-40 ilimiz dergi çıkarabiliyor. Ağın dergisi 1500-2000 nüfuslu küçük bir beldenin dergi çıkarabilmesini sizlerin yorumuna bırakıyorum. Elbette dergimiz yaşayacak ve yaşmalıdır. Her Ağın'lı hemşerimiz dergi aboneliği olmalıdır. Zaman zaman üye sayımız yükseliyor veya azalıyor, azalmamalı, çoğalmalıdır. Ancak üzülerek şunu hemşerilerimize duyurmak istiyorum, bazı hemşerilerimiz bizlerin Ağın'la bir bağı kalmadı dergi neyimize, çocuklarımız Ağın'ı bile tanımıyor duyumlarını alıyoruz. Bu söylemlerin doğruluğuna inanmak bile istemiyoruz. Dergimizin 700 civarında üyesi olup yarıya yakınının sağlıklı ev adresi, ev telefonu veya cep telefonu bulunmuyor. Bazı üyelerimiz 2, 3 yıllık dergi borcunu göndermemiş veya ihmalkarlık sebebiyle ödememişlerdir. Umarım borçlu üyeler en kısa zamanda dergi ücretlerini göndereceklerdir. Yönetim bu borçları utanarak telefonla veya eş dost aracılığı ile istemeye çalışmaktadır. Buna fırsat vermeyeceklerini umuyoruz, bizlere yakışan da budur diyelim. Ben dergi konusunu gündemde tutmaya kararlıyım. Aksi takdirde bizlere emanet eden ve aramızdan ebediyen ayrılan hemşerilerimize haksızlık etmiş oluruz. Lütfen sağlıklı adreslerinizi ev ve özellikle cep telefonlarınızı dernek adresimize 0312 426 75 90 nolu telefonumuza, dernek internet adresine mail olarak veya cep telefonu aracılığıyla ulaştırabilirsiniz. Hoşçakalın sağlıklı kalın.

Yusuf'un Hikayesi

Selçuk AYBEK

Bu gece hiç bulut yok... Yıldızlara bak sağdaki, aşağıda olan yalnız... O, benim yıldızım. Hava da soğuk!.. Dükkan gitsem... Uzak şimdi orası... Vakit geç oldu... Altımdaki karton, biraz ince... Bat-taniye de öyle...

Üşüyorum... Şimdi hamamda olsam... Oooh! Sıcacık!..

Parktaki ağaçlar çok büyüdü... Yanımdaki okaliptüsün gövdesi yaralı...

Yaz ne güzeldi!.. Ayaklarım üşüyor... Bir bat-taniye daha bulsam... Yarın hamama gideceğim...

Gözlerim kapanıyor...

Dur!.. Havlamayı bırak Karabaş... Uyuyalım ha-di...

- Anne! Herkesin babası, eve neler getiriyor... Bizde bir şey yok!.. Ben de köfte, peynir, pekmez istiyorum. Okulda arkadaşlarım alay ediyor. Ayak-kabım yırtık, su alıyor!.. Benim gibi olan az. Zeh-ra'dan çok utanıyorum... Üstüm eski diye arkada oturuyorum. Ben, okula gitmek istemiyorum!..

Gözyaşımla yanağıma süzülüyor, hıçkırıktan zor konuşuyordum.

- Oğlum!.., akıllı oğlum!.. Bak ben de çok üzülüyorum.. Öyle konuşma! Temizlikten aldığım, ancak ekmeğe yetiyor. Kaç aydır kirayı veremedik. Baban olacak, hayırsızın teki! Geberesice! Kazandığını şaraba veriyor! Ne var bu bokta?!.. Burama geldi! Bir gece meyhaneyi basacağım!..

Durumumuz kötüydü... Günden güne daha kötüledik. Derken, bir gün, iki gün, üç gün... Babam gelmedi. N'oldu? Diye tanıdık kapıları çaldık yoktu. Meyhane arkadaşları da bilmiyordu. Kaçmıştı herhalde... Yokluğuna çabuk alıştık...

Gün boyu evlerde temizlikten annem bitkindi.

- Olsun!.. Diyordu. Hiç olmazsa evde dirdir yok. Şikâyetçi değildik... Böyle giderken, bir akşam, eli kolu dolu geldi... Elma, kaşar peyniri! Aaaa! Muz da almış. Burama kadar yedim. Yatmadan önce:

- Gel, dedi. Sırtımda eli.

- Biraz konuşalım. Ne diyecek?.. Meraklandım. Oturduk.

- Bak! Ben turşu gibiyim, yattığım yeri bilmiyorum. Benim de biraz rahat etmek hakkım değil mi?.. Ben de evimde oturmak isterim... Sen akıllı çocuksun! Söyle! Hakkım değil mi?..

Annemin sözleri beni şaşırttı.

- Biz ne yiyeceğiz o zaman?.. Ben de çalışıyorum. Mendil satırım. Ertan Amca iyi biri, dükkanda çıraklık ederim!..

- Yok oğlum! Öyle geçinemeyiz. Nasıl desem!.. Biri beni istiyor... Evimize erkek lazım; çalışıp kazanacak, eve ekmek getirecek, iyi biri... Seni okutacak!.. Sana bayramlık alacak!.. Ona varırsam rahat ederiz... Komşu teyzende gördüm, iyi biri... Ne dersin?

Şaşırdım. Evde yabancı biri... Benim annemin yatağında... Nasıl olur?! Aptallaşmışım. Elim, ağızım oynuyor ama doğru dürüst bir şey söyleyemedim.

- Anne! Ben de çalışacağım!

- Olmaz! Oğlum! Benim akıllı oğlum! Okulun var... Sen okuyacaksın... Büyük adam olacaksın.

Ben ne kadar tepindiysem de annem,

- Olmaz!.. Dedi.

- Kim seni isteyen?..

- Demiryollarında memur. İyi adam, diyorlar. Rahat ederiz. Sen de okuluna gidersin.

O gece beni uyku tutmadı.

Sabahleyin erkenden limana koştum. Dalgakı-
randa taşa oturup, yüzümü denize çevirdim... Bel-
ki bir saat, iki saat... Kıvrandım. Benim annem...
Nasıl olur?.. Nasıl olur?.. Sabah ayazı sulanan göz-
lerime iyi geldi. Eve döndüm.

Nikâh belediyyede kıyıldı. İki komşu şahitlik yap-
tı. Ben de elini öptüm annemin kocasının. 'Baba' di-
yemedim. Benim babam vardı; kötüydü ama vardı.

O akşam köfte yedik, sonra sütlaç. Geceleyin
kulağım odalarındaydı. Sessizliği bozan iniltiden,
pek uyuyamadım. Mahsus mu yapıyordu yoksa...
Kulaklarımı yorganla, ellerimle tıkadım.

Sabahleyin annem, kocasını uğurladı. Sonra ge-
ne yattı. Kalktığında yüzü sakindi.

- Gel, kahvaltımızı yapalım... Bak! Peynir, re-
çel, yumurta... Hepsi var.

- Canım istemiyor, anne!..

- Aaaa!.. Olmaz! Hadi güzel yavrum! Ye baka-
yım. Yoksa üzülürüm.

Annem, işe gitmek için, giyinmemişti. Zorla,
birkaç lokma tıkındım.

- Artık bitti. Evdeyim. Daha çok beraber olaca-
ğız.

- Olsun!.. Ben, 'baba', demem.

- Sen ne dersen yavrum!..

- Amca, derim. 'Mehmet Amca'...

Yeni yaşantımız iyiydi. Evde kavga gürültü
yoktu. Annem, ev işleriyle uğraşılıyor... Komşularla
gidip gelmeler... Benim okulum...

Derslerim de iyiydi. Üstüm başım düzelmişti.
Zehra'nın çözemediği problemlerde yardım ediyor-
dum. Kocaman, kara gözleri vardı... Sesi de güzel-
di... Adımı söylemesi çok hoştu!

Ama ben, şanssız çocuğum!.. Annemlerin oda-
sından, bir gece, konuşmalar duydum.

Kahvaltıdan sonra annem;

- Gel bakalım, küçük adam, dedi. Konuşalım.
Mehmet Amca'nın sen kadar oğlu, ninesindeymiş.
Ama, iyice ihtiyarladığından artık bakamayacak-
mış. Bize gelecek... Daha iyi. Birlikte çalışır, oynar-
sınız... Eeee! Ne dersin?..

Şaşırdım. Şimdi, bir de bu! Ev değişiyordu. Bi-
risi daha!.. Ama, sokağa atılacak değil ki... Ne ya-
palım... Elimden bir şey gelmez. Demek, onu, an-
nesi bırakmış. Acidim.

Olur. Beraber oynarız... Okula gideriz. Ama
nerde kalacak?..

İlerde, büyük eve çıkarsak, senin de, onun da
odası olur. İnşallah olur! Şimdilik, senin odanda,
beraber kalırsınız. Ben, ikinize de yeni karyola ala-
cağım. Bir masa koyacağım. Bir de kitap dolabı.
Güzel olur, değil mi?!..

Sesimi çıkarmadım. Düşündüm. O da benim gi-
biydi.

- Peki, dedim. Kaç yaşında?

- On bir, senin kadar.

- Adı ne?

- Ahmet!

Ahmet geldi. O nasıl yüz öyle!.. Çirkin! Sesi de
viyaklama gibi.

- Olsun, dedim. Ne yapalım... Allah öyle yarat-
mış.

Odama yerleşti. Bir hafta geçmeden ortaya çık-
tı. Dolabı, kapıyı tekmeleyip askıdakileri yere atı-
yordu. Yemeği yere döküyordu.

Ben başlarda, bir şey diyemedim. Annem de
görüyordu. Tatlı dille uyarması, para etmiyordu.
Kulağını çekmek isteyince, elime vurup kaçtı.

Mehmet Amca, annem, ikisi de çare bulamıyor-
du. Sonu ne olacak, bilmem?.. Evin rahatı kaçmıştı...

Odamızda küçük bir TV vardı. O, akşamları,
kumanda elinde, istediği kanalı açıyor, beni takmı-
yordu. Ben, vahşi doğayı, uzak memleketleri me-
rak ediyordum... O, vurdulu kırdılı. gürültülü film-
leri...

Bir hafta sonuydu. TV'de Fener/Beşiktaş maçı-
nı seyrediyorduk. Fener gol atınca, eliyle 'Nah!'
yaptı. Ben, Kara Kartal'ıydım. Durmadı. 'İşte böy-
le geçiririz!' gibilerden laflar etti. Ben kalkınca, it-
ti. Düştüm. Gürültüye annem geldi. Bizi ayırdı. İki-
mizi de azarladı.

- Nedir Allah'ım! Başımın çilesi! Ne yapıyorsu-
nuz?! Ayıp değil mi... Off! Off!

Aramız iyice bozulmuştu. Ben yattığımda o yatmıyor, gürültü yapıyordu. Uykusuz uykusuz okula gittiğim günler çoktu.

Bazı günler boş boş bakardı. Hasta gibiydi, ne yaptığını bilmiyordu... Annem, cebinde Bali bulunca:

- Bu uyuşturucuya alışmış! Bali çekiyor! Diye feryat etti. Allah'ım! Bu da mı? Nedir benim çilem!..

Akşam evde çingar çıktı. Mehmet Amca Ahmet'i dövdü. Ahmet, evden kaçtı.

- İnşallah gelmez! Dedim.

Geç vakit uyuyabildim. Ne kadar geçti bilmem... Nefes alamıyordum! Üstüme biri oturmuş, yüzüme yastık bastırmıştı. Çırpındım, üstümdeki ni devirdim. Ahmet'ti!!! Boğulan ciğerlerime hava girdi. O küfrediyordu boyuna. Gürültüye gelen annem ve Mehmet Amca, sararmıştı.

- Beni boğmaya çalıştı!!! Çığlık attım.

Ahmet, yerde, sırtını duvara dayamıştı. İri patlak gözleri, titreyen dudakları korkutucuydu.

Onu kaldırıp silkeledi Mehmet Amca, tokatladı. Bağıra çağıra salona götürdü, kanepeye uzattı.

O gecedен sonra uyuyamadım. Korkuyla sıırıyordum. Onu, yanıma sokmadılar. Ben de uzak durdum.

Kaç kereler, onu azarladılar, 'Yapma!' diye. Bana da:

- Sen akıllı çocuksun! Ona uyma, dediler. Ama olmadı...

Bir gün, annemlerin kapısının önünden geçerken, konuşmalar dikkatimi çekti. Duyulmasın diye kapıyı kapamışlardı. Beni şeytan dürttü, kulağımı kapıya yapıştırdım.

İkisi birlikte olmayacak!.. Ne yapmalı bilmem? Ninesi hasta, Ahmet'e bakamaz. Bakım Yurdu almaz... Alsa da bir haftada atarlar, sokağa düşer...

Ben Yusufuma kıyamam!.. Ölürüm de vermem!

Ne yapacağız peki?!

Anlaşılan daha önceleri de bizi konuşmuşlar. Annemin hıçkırıkları geldi.

- Çare nedir hanım? Sen söyle ...

Sessizlik oldu. Neden sonra Mehmet Amca'nın sesi geldi.

- Ne yapalım?

- Bakım yurdunda tanıdığım var. Sen üzülme! Ben takip ederim. Sen de sık sık görmeye gidersin.

Başucumdan kaynar su dökülmüştü. Anneee! Anneciğim! Çığlık atarak, merdivenlerden sokağa fırladım. Soluk soluğa oraya koştum. Girişin yakınında, büyükannemin mezarına kapandım.

Gözyaşıma bulaşan toprakları temizleyip kalktığımda, saat ilerlemişti.

- Ben, talihsiz zavallı çocuk! Yalnız çocuk! Kanatları çıkmamış yavru kuş! Önce babasız, şimdi annesizdim.

Başka çözüm bulamıyorlardı. Üzüldüğüm bir şey daha vardı.

Annemin karnı büyümeye başlamıştı. Başta fark etmemiştim. Demek ki böyle oluyordu... Canım sıkıldı; benim annemden başkasının çocuğu...

- Ben istemiyorum, dedim. Aldır bu çocuğu!!!

Başını eğdi. Üzgündü. Aklından neler geçti... Belki benim, kendisinden soğuyacağımı veya evden kaçacağımı düşündü... Belki Mehmet Amca'yla arasının bozulacağını... Şimdi onu, daha iyi anlıyorum, anneciğim çok üzülmüş.

Birlikte kadın doktoruna gittik. Ben bekledim. Kapı açıldı, dışarı çıktılar. Annem ameliyat olmuş gibi değildi. Yanına gittim.

'Ne oldu?' diye meraklandım. Daha ağzımı açmadan doktor geldi.

Merhaba delikanlı! Durdu, yüzüme baktı.

İkiz kardeşin olacak! Ameliyat yapmadım, annen ölebilirdi. Geçmiş olsun!!

Muayenehaneden birlikte çıktık. Önü bahçeydi... Çiçekler, çimenler, ağaçlar... Birkaç koca kafa ayçiçeği, sarı sarı bana bakıyordu. Kendimde değildim.

Eve geldik. Olan biteni, o gece, hep düşündüm. Doktora gitmekle annem, bana sevgisini göstermişti. Onu, daha fazla üzmemeliydim. Konuyu unutmaya çalıştım.

(Devamı diğer sayıda)

Kısa... Kısa... Kısa... HABERLER

♥ Ağın Aliuşağı Mahallesi'nden Hepbegilin Zabite ve Müzdat KAYA'nın oğlu Mustafa ile Korkmaz ailesinden Hatice ve Hasan KORKMAZ'ın kızları Zeynep 22.08.2012 tarihinde Ankara-Keçiören Özgümüş düğün salonunda yapılan düğün merasimi ile yaşamlarını birleştirmişlerdir.

Genç çiftlere ömür boyu mutluluklar dileriz.

♥ Ağın Müderris Hüseyin Efendi Mahallesinden Songül-Nihat YANDIMATA'nın oğlu Burak YANDIMATA ile Ayla-Etem AKKAYA'nın kızı Ceren AKKAYA, 30 Haziran 2012 tarihinde Gölpaazarı'nda, 7 Temmuz 2012 tarihinde Ağın'da yapılan düğün töreni ile dünya evine girmişlerdir.

Genç çiftlere ömür boyu mutluluklar dileriz.

♥ Ağın Samançayı (Küzne) Köyünden Servet-Yusuf Kenan ÖZER' in oğlu Cenk ÖZER ile Gülüzar-Tuncay TUFAN ailesinin kızı Dr.Gözde TUFAN 14 Temmuz 2012 saat 19.30 da Ankara Etiler Orduvinde yapılan düğün merasimiyle yaşamlarını birleştirmişlerdir.

Genç çiftlere ömür boyu mutluluklar dileriz.

♥ Malatya Ağınlılar derneği başkanı Yusuf Sümer YALÇIN'ın oğlu Mustafa Cüneyt YALÇIN Malatya'da düzenlenen düğün töreni ile dünya evine girmiştir. 26.08.2012 Pazar saat 20.00 de Malatya Başharık mahallesinde yapılan Ağın düğününde, çok sayıda Ağın'lıların katılımı halleler çekilerek güzel bir gece yaşanmıştır.

Genç çiftlere ömür boyu mutluluklar dileriz.

♦ Ağın Müderris Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Hepe Ablagil'lerden Sağır Abdullah Dayının küçük oğlu, Murat, Ahmet Selim, Fatih ve Soner TÖZÜN'ün babaları, Sidret TÖZÜN 'ün eşi, Hakim Metin TÖZÜN 'ün amcası Halit TÖZÜN 16 Mayıs 2012 Tarihinde İzmir'in Buca ilçesinde vefat etmiş, ertesi gün aynı yerde toprağa verilmiştir.

Merhuma Allah'tan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

♦ Elazığ Hankendi Sarılı Köyünden eniştemiz Avukat Osman ÖZ'ün abisi 1933 doğumlu Cevdet ÖZ 28.07.2012 tarihinde Ankara'da vefat etmiştir. Merhum 29.07.2012 tarihinde Ankara Karşıyaka Mezarlığında toprağa verilmiştir.

Merhuma tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

♦ Ağın Kuzgeçe Mahallesinden Nadire, Şeref Bedri ERDEM'in oğlu Ümit Güzel, Habib, Uğur ve Edip ERDEM'in abisi. Lebib Rıza ERDEM'in teşhisi tam konulamayan hastalık nedeniyle 26.06.2012 tarihinde Ankara'da vefat etmiştir. Merhum Ankara Karşıyaka Mezarlığında toprağa verilmiştir. Bu vefattan 40 gün sonra L.Rıza ERDEM'in Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi 5. sınıfından Şizofren Hastalığı nedeniyle ayrılan kızı Aygün ERDEM 04.08.2012 tarihinde Ankara Dikmen semtindeki yüksek bir binadan atlayarak intihar etmiştir. Merhume Ankara Karşıyakja Mezarlığında toprağa verilmiştir.

Merhum L.Rıza ve Murhume Aygün ERDEM'e tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

22.06.2012

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Saraycık Köyü	Hurşit Emir KARAOĞLU	Rasim	Elazığ	16.05.2012
Saraycık Köyü	S. Eşref KELEŞTEMUR	Cüneyd	Elazığ	31.05.2012
Altınayva Köyü	Elif Naz AKTAŞ	Mustafa	Elazığ	19.06.2012
Saraycık Köyü	Jan Arjin BİLİR	Kubilay	Maltepe	22.06.2012
Yenipayam Köyü	Efil Mina KAYA	İsmail Gökhan	Pendik	26.06.2012
Modanlı Köyü	Ecrin Hira ÖZER	Murat	Konak	28.06.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Tuna Eşref TÜRKOĞLU	Fatih	Sincan	28.06.2012
Saraycık Köyü	Ayşe Ecrin GÖZTOK	Necat	Pendik	29.06.2012
Akpınar Mah.	Yusuf UZUNOĞLU	Salim Burak	Elazığ	02.07.2012
Akpınar Mah.	İrem Nur TURHAN	Mustafa	Elazığ	04.07.2012
Saraycık Köyü	Mustafa Berat İKİNCİ	Murat	Elazığ	05.07.2012
Bahadırlar Köyü	Çağla KOÇOĞLU	Yasin	Osmangazi	07.07.2012
Tatarağası Mah.	Fatih ERCAN	Mehmet	Elazığ	09.07.2012
Bademli Köyü	Enis ÖZER	Deniz	Konak	15.07.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Elifnur AKTAŞ	Serhat	Karabağlar	16.07.2012
Dibekli Köyü	Muhammet Ali KILIÇ	Erkan	Gaziosmanpaşa	21.07.2012
Balkayası Köyü	Beren ERGÜL	Özgür	Küçükçekmece	23.07.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Zeynep Beril ÖZKAN	Fahri	Elazığ	23.07.2012
Samançay Köyü	Yusuf Emir KORKMAZ	Mehmet	Esenler	24.07.2012
Altınayva Köyü	Defne GÜLER	Ayhan	Beşiktaş	25.07.2012
Akpınar Mah.	Neva KARAMAN	Mustafa	Selçuklu	25.07.2012
Beyelması Köyü	Tuna Mehmet ÜNAL	Ahmet	Malatya	29.07.2012
Saraycık Köyü	Arda Eren İKİNCİ	Murat	Küçükçekmece	30.07.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Meryem Rana UZUNOĞLU	Mustafa	Malatya	01.08.2012
Demirçarık Köyü	Ahmed Ensar ÇELİK	Osman	Fatih	01.08.2012
Pul Köyü	Yiğit Ensar KİLİNÇ	Okan	Altındağ	03.08.2012
Uzungil Mah.	Uzay ALKAN	Evren	Konak	04.08.2012
Tatarağası Mah.	Gülten KARADAĞ	Gültekin	Elazığ	06.08.2012
Akpınar Mah.	Ahmet Eren YAVUZ	Nürettin	Elazığ	06.08.2012
Pul Köyü	Zeynep Reyhan ORHAN	Mustafa	Altındağ	06.08.2012
Beyelması Köyü	Nurefşan YILDIRIM	Mehmet Murat	Hatay	10.08.2012
Beyelması Köyü	Ecenur Zeynep BİLİR	Ahmet Niyazi	Elazığ	13.08.2012
Kuzgeçe Mah.	Fatma Kübra YILMAZ	Mehmet Kürşad	Fatih	15.08.2012
Dibekli Köyü	Ali Mert ŞAHİN	Fuat	Sultangazi	15.08.2012
Akpınar Mah.	Elif Yaren UZUNOĞLU	Serhat	Şehitkamil	18.08.2012
Uzungil Mah.	Melisa SAYAR	Ufuk	Seyhan	23.08.2012
Bahadırlar Köyü	Elif Mira AYHAN	Mehmet	Sincan	27.08.2012
Hacıyusuf Mah.	Çınar Metin ULAŞ	Mehmet	Yenimahalle	27.08.2012
Saraycık Köyü	Harun Emin ŞENGÜL	Selahattin	Güngören	29.08.2012

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Şenpınar Mah.	Melek YALÇIN	Fatih ERDOĞAN	Elazığ	20.06.2012
Dibekli Köyü	Serap KILIÇ	Mahmut Barış ÖZDEDE	İlkadım	21.06.2012
Balkayası Köyü	Emin ERDEM	Burcu KESGİN	Karabağlar	22.06.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Bahadır MURAT	Hale EKE	Konak	23.06.2012
Bahadırlar Köyü	Tevfik KARAAĞAÇ	Ferda DUNDAR	Şahinbey	24.06.2012
Başpınar Mah.	Boran ALPASLAN	Duygu SİNDİRİR	Beşiktaş	24.06.2012
Uzungil Mah.	Ekin NIKSARLI	Zeynep Lara OTRU	Beşiktaş	24.06.2012
Samançay Köyü	Mehmet APUŞMALI	Zeynep AYHAN	Malatya	26.06.2012
Beyelması Köyü	Bülent AKSOY	Meral POLAT	Malatya	26.06.2012
Öğrendik Köyü	Öznur ÖZTÜRK	Uğur ÜZEK	Elazığ	27.06.2012
Balkayası Köyü	Nurhayat ERCAN	Ersin ÇAPAR	Ümraniye	27.06.2012
Akpınar Mah.	Ata ÖZDİL	M. Şehnaz ÇÖRTOĞLU	Çankaya	28.06.2012
Pul Köyü	Adem ÖZER	Suzan DÜZGİT	Ağın	29.06.2012
Öğrendik Köyü	Adem KARADAYI	Şeyda GÜLTEKİN	Ağın	29.06.2012
Hacıyusuf Mah.	Mustafa Cüneyt YALÇIN	Merve YETİŞ	Malatya	29.06.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Burak YANDIMATA	Ceren AKKAYA	Gölpazarı	30.06.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Serdar ÖREN	Esra BAKICI	Kepez	30.06.2012
Şenpınar Mah.	Mehmet Timuçin ERDEM	Nazlı ŞENER	Yenimahalle	30.06.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Mustafa TÜRKER	Aydan ELÇİ	Buca	01.07.2012
Kuzgeçe Mah.	Selen SAKALLI	Münir Semih İPEK	Konak	01.07.2012
Samançay Köyü	Cenk ÖZER	Gözde TUFAN	Isparta	01.07.2012
Samançay Köyü	Gamze KÖPRÜLÜ	Ahmet ÇAP	Karabağlar	02.07.2012
Şenpınar Mah.	Mehmet DIRİCAN	Nurdan BULUT	Elazığ	05.07.2012
Samançay Köyü	Dilek KÖPRÜLÜ	Murat ERŞAHİN	Karabağlar	08.07.2012
Yedibağ Köyü	Cihan YILMAZ	Canan ÖRÜN	Fatih	08.07.2012
Yedibağ Köyü	Hüseyin KÖKSAL	Esmâ AKTAŞ	Ağın	09.07.2012
Beyelması Köyü	İlker YORULMAZ	Eda ALTUNTAŞ	Malatya	12.07.2012
Şenpınar Mah.	Pelin Damla KÖSEOĞLU	Sandor M. HENDRİKS	Çankaya	12.07.2012
Saraycık Köyü	Ülkü YALÇIN	Mustafa ERCAN	Karakoçan	12.07.2012
Yedibağ Köyü	Handan KAYA	Mehmet Ali ÖNCEL	Karabağlar	12.07.2012
Demirçank Köyü	Mehmet AVCI	Özge GÜDEN	Karabağlar	14.07.2012
Hacıyusuf Mah.	Münire Aslıhan HİÇCAN	Selahattin ERCİYAS	Sincan	15.07.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Emre TÜRKER	Didem KARACA	Buca	15.07.2012
Akpınar Mah.	Aysun DEMİR	Fuat KARACA	Bornova	17.07.2012
Şenpınar Mah.	Ezgi ŞENPINAR	Selman ÇETİN	Aydın	18.07.2012
Beyelması Köyü	Hüseyin AKBAYIR	Çiğdem SİSOĞLU	Elazığ	19.07.2012
Yenipayam Köyü	Nadide KAYA	Uğur SEVİNÇ	Pendik	19.07.2012
Modanlı Köyü	Halil AKARCAN	Sanem EREN	Karabağlar	30.07.2012
Akpınar Mah.	Ayşe Nur DURAN	Burak KÜPELİ	Doğanşehir	01.08.2012
Balkayası Köyü	Yasemin ERCAN	İsmail GÜVENÇ	Karabağlar	02.08.2012
Yedibağ Köyü	Savaş ÇETİN	Hülya UDUM	Ağın	06.08.2012
Şenpınar Mah.	Mahizer Nermin YILMAZ	Öner Cihad ADIGÜZEL	Ağın	07.08.2012
Başpınar Mah.	Şenay ALPASLAN	Bayram TOPALOĞLU	Çankaya	08.08.2012
Akpınar Mah.	Aslı GÜNDOĞDU	Özay ÖZ	Malatya	17.08.2012
Yenipayam Köyü	Tuba BOZKURT	Sencer KALAY	Arapgir	20.08.2012
Uzungil Mah.	Mustafa KAYA	Zeynep KORKMAZ	Etimesgut	22.08.2012

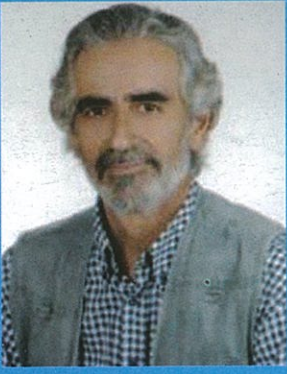
Aşağıyabanlı Köyü	Mustafa GENÇER	Zeynep GÖLCÜK	Malatya	22.08.2012
Altınayva Köyü	İsmail KAYAR	Fatma İYİGÜN	Uşak	23.08.2012
Balkayası Köyü	Gülay EKİCİ	Serdar YILMAZ	Karabağlar	23.08.2012
Şenpınar Mah.	Kemal GÜNDOĞDU	Aslı AKSOY	Melikgazi	25.08.2012
Uzungil Mah.	Zeynep NİKSARLI	Mahmut Kerem ATAMAN	Çankaya	25.08.2012
Öğrendik Köyü	Oktay YILDIZ	Burcu ERGÜN	Keçiören	25.08.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Duygu ERCAN	Altan ŞIRAY	Mamak	28.08.2012
Akpınar Mah.	Orbay YAMAN	Zehra ÇELİK	Tokat	29.08.2012
Modanlı Köyü	Abdullah Onur ACAR	Eda ASLAN	Buca	31.08.2012
Beyelması Köyü	Gökhan ARICAN	Gülçin AYÇİÇEK	Balıkesir	31.08.2012

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

VEFAT EDENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Modanlı Köyü	Ayşe YILMAZ	12.10.1945	Buca	15.06.2012
Kaşpınar Köyü	Fatma KARAKAŞ	02.05.1930	Fatih	19.06.2012
Bademli Köyü	Osman YILMAZ	25.02.1945	Sincan	24.06.2012
Pul Köyü	Faruk KARAKAŞ	05.10.1938	Şişli	25.06.2012
Balcılar Mah.	Ayşe ÖZDEM	01.07.1924	Bahçelievler	27.06.2012
Kuzgeçe Mah.	Süleyman DİRLİK	01.07.1927	Malatya	28.06.2012
Öğrendik Köyü	Mehmet MURAT	24.03.1941	Malatya	02.07.2012
Şenpınar Mah.	Ahmet Naim Okan ERTÜRK	12.09.1950	Altındağ	03.07.2012
Uzungil Mah.	Ahmet Erol NİKSARLI	05.01.1942	Ümraniye	04.07.2012
Altınayva Köyü	Pakize ERDOĞAN	01.07.1926	Fethiye	10.07.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Halit TÖZÜN	01.09.1927	Buca	16.07.2012
Akpınar Mah.	Zeynep ÖZTÜRK	01.07.1925	Çankaya	21.07.2012
Akpınar Mah.	Mustafa Gökhan ÇAKMAK	28.08.1962	Şahinbey	22.07.2012
Altınayva Köyü	Emine AKTAŞ	01.07.1924	Ağın	23.07.2012
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Ömer Faruk YAVUZ	06.04.1942	Keçiören	24.07.2012
Şenpınar Mah.	Fahire GÜLER	01.03.1931	Malatya	24.07.2012
Saraycık Köyü	Lütfi YALÇIN	08.02.1955	Bağcılar	26.07.2012
Saraycık Köyü	Hasan Tahsin KARAOĞLU	02.05.1953	Maltepe	26.07.2012
Modanlı Köyü	Zeynep YILMAZ	01.02.1976	Malatya	26.07.2012
Altınayva Köyü	Rahmi ÖZER	17.01.1951	Üsküdar	26.07.2012
Uzungil Mah.	Türkan BİLGİN	01.08.1932	Balçova	31.07.2012
Aşağıyabanlı Köyü	Ayşe ÜÇER	01.07.1937	Kağıthane	01.08.2012
Modanlı Köyü	Saime YILMAZ	10.12.1951	Elazığ	01.08.2012
Modanlı Köyü	Zekiye BUDAK	01.07.1927	Büyükçekmece	03.08.2012
Modanlı Köyü	Muhittin ACAR	03.04.1960	Balçova	06.08.2012
Uzungil Mah.	Abdullah Murat ÖZAN	27.04.1976	Yenimahalle	08.08.2012
Modanlı Köyü	Emine ACAR	01.07.1916	Gölcük	13.08.2012
Tatarağası Mah.	Bekir SARIGÜL	05.12.1937	Fatih	13.08.2012
Öğrendik Köyü	Mustafa KARADAYI	13.08.1972	Fatih	18.08.2012
Tatarağası Mah.	Halil Kılınç DAYIOĞLU	01.07.1937	Yenimahalle	22.08.2012
Dibekli Köyü	Ergül ÜSKÜNER	03.04.1960	Maltepe	24.08.2012

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

Binyamin CUMURCU

1951 yılında Elazığ 'da doğan sanatçı, 1972 'de Öğretmen Okulunu bitirdi. Rize, Şırnak ve Elazığ'ın muhtelif okullarında yirmi beş yıl öğretmenlik yaptıktan sonra 1998 'de emekli oldu.

Öğrencilik yıllarında ve meslek hayatı süresince resimle hep iç içe yaşayan sanatçı, kendine özgü bir tarz oluşturmada uzun yıllar gelişi güzel çalıştı. Sanatçı bu süreci arayış dönemi olarak değerlendirmekte ve kısmen de boşa geçmiş bir zaman dilimi olarak görmektedir. Çünkü onun amacı, sanata yeni bir soluk, yeni bir boyut getirmektir. Bu, konu veya teknik açıdan olabildi. Nihayet 1985 yılında, bir dağ köyünde görev yaparken taşları yakından tanıma fırsatı yakaladı. Taşların büyüleyici renkleri dikkatini çekti. Bunları resimde kullanmaya karar vererek farklı büyüklükteki taşlarla çalışmaya başladı. 5 yıl gibi uzun bir süre denemelerle geçti.

Resimlerin yapılacağı zemin; taşların büyüklüğü, bağlayıcıların seçimi ve diğer malzemelerin kullanımı... Hepsi başlı başına birer araştırma konusu idi. çünkü bunun öğrenilebileceği bir kaynak yoktu. bir işi sıfırdan alıp geliştirerek belli bir noktaya taşımak belki de en zor işti. Her ne olursa olsun sanatçı zoru seçti. sonuçta başarılı oldu. Öğrenciler yetiştirdi. Bu tekniğin (DOĞALTAŞ TEKNİĞİ) sanat dünyasında tanınması ve bilinmesi için yoğun bir çaba harcadı. Sergiler açarak eserlerini sanat severlerle buluşturmaya başladı. sergileri ilgiyle ve hayranlıkla izlendi. Olumlu tepkiler aldı.

Ankara, İstanbul, İzmir, Bursa, Eskişehir, Kütahya, Manisa, Afyon, Elazığ, Malatya, Şanlıurfa, Mersin ve Ordu illerinde toplam 29 kişisel sergi açtı Birçok karma sergiye katıldı.

